

Gyémántfiú

finer ● *selection*

S Z U R O V E C Z K I T T I

SZUROVE CZ KITT I

*Gyémántfű**

S Z U R O V E C Z K I T T I

Gyémántfiú

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Szurovecz Kitti
Szerkesztette: Hegedűs Noémi
A borítót tervezte: Balogh József

ISSN 2060-4769

ISBN 978 963 9708 45 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551–132, Fax: (62) 551–139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*"Életem Csillagszemeinek,
Gerinek és Ádámnak soha el nem múló szeretettel!
S természetesen a sok-sok drága Olvasómnak,
akik, ha kellett, önbizalmat öntöttek belém,
s határtalan lelkesedéssel, kitartással küzdöttek azért,
hogy a Gyémántfiút a könyvespolcukon tudhassák!" :)*

„Kicsi Jane! Ez most nagyon fáj. Sosem hittem volna, hogy épp te! Hogy az életed utolsó perceiben itt állsz majd velem szemben. Persze tudtam, hogy egyszer eljön a nap, csak abban bíztam, hogy nagyon-nagyon soká! Kicsi Jane! Könyörögve kérlek, ne gyere közelebb! Élned kell, mert mától az idők végezetéig nem létezhetek nélküled...”

Prológus

The New York Times, 2009. szeptember 11.

„Nyolc évvel az ikertornyok tragikus megsemmisülése után újabb katasztrófa miatt lábad könnybe Amerika s az egész világ szeme. Nicholas Richards, a huszonnégy éves, zseniálisan tehetséges filmcsillag, a szupersztár tinibálvány önkezeléssel vetett véget az életének – legalábbis minden jel erre utal. A fiatalember ruháit és iratait a Golden Gate híd egyik pillérére találta meg egy munkás, három nappal a színész eltűnése után. Azóta bűvárok keresik Nick testét a vízben, eddig eredménytelenül. Ám az idő múlása arra enged következtetni, hogy az ifjú tehetség valójában már nincs az élők sorában. Nemcsak Londonban élő családját és barátnőjét, Heily Anderson színésznőt sújtotta porig Nick öngyilkosságának híre, de világszerte rajongók milliói gyászolják a Gyémántfiút. Az elhunyt tehetséget a Diamond Filmstúdió saját halottjának tekinti. Nyugodjék békében.”

1. fejezet

Nick

2004. London

Nicholas James Richards egyre csak bámulta a mobiltelefonját. Bárcsak valaki más is hallotta volna ezt a beszélgetést, mert ő maga egyszerűen nem hitte el! Csak ült, és arra gondolt, ha most kirohanna a konyhába az anyjához és a két nővéréhez, elkurjantva az örömhírt, akkor talán elkiabálna valamit. Valamit, ami a legnagyobb vágya. Márpedig muszáj lesz mindent elmesélnie, hiszen a következő héten Los Angelesbe kell utaznia – ha ugyan nem csak álmodta az előbbi beszélgetést a tengerentúlon élő színészügyönnel.

Will azt mondta, a demója alapján esélyes egy szerepre, ami igen nagy sikert hozhat. Nick pedig mindennél jobban vágyott a sikerre. Otthon ugyanis nőuralom nehezítette a mindennapokat. Taxisofőr apja, Sam, látástól vakulásig dolgozott, az édesanyja és a két nővére pedig mindent elkövetett, hogy ő az az édes kisbaba maradjon otthon, aki mindig azt teszi, amit ők szeretnének. Kényeztették, babusgatták, így bátortalan, bizonytalan kamasz lett – a család nőtagjai remekül elintézték helyette mindent, s neki nem maradt más

dolga, mint hogy kinyissa a száját, ha érkezik a hami. Nick ugyan már tizenkilenc éves volt, de még sosem fordult elő vele, hogy maga kenje rá a dzsemet a pirítására.

Na, majd ezentúl másként lesz. Vágyott a változásra. Ezekben a percekben mérhetetlenül hálás volt az édesapjának, aki néhány éve annyit gyözködte, hogy kezdjen valami értelmeset a szabadidejével. Nick jól emlékezett, hogy épp egy gyorsétteremben vacsoráztak azon az estén. A szomszéd asztalnál lányok vihogtak, s valamiféle színistúdióról áradoztak. Az apja pedig természetesen hallgatózott, s aztán rá is kérdezett egyiküknél, mi ez az egész. A lányok lelkesen mesélték, milyen jó buli ez a színészkedés, csak igazán kellemtlen, hogy gyakran a férfiszerepeket is lányok játsszák, mert a srácokat nehéz rábeszélni, hogy ellátogassanak egy-egy foglalkozásra. Sam ezek után szó szerint elrugdosta legkisebb gyermekét a színistúdióba, annak reményében, hogy a szótlan, magába forduló kamasz kinyílik egy kicsit. Ám azt maga sem gondolta, hogy a dolog ennyire komolyra fordul. Nick mögött, zsenge tizenkilenc éves kora ellenére, már komoly színdarabok szerepei álltak, és mellékszereplőként játszott egy közepes sikerű filmben, egy vígjátékban is.

Most pedig...! Nick boldogan elmosolyodott: Amerika hívja, várja őt. Felfoghatatlannak, már-már álomszerűnek tűnt a tény, hogy néhány nap múlva hollywoodi producerek, rendezők előtt mutathatja majd meg mindazt, amit tud!

Nick nagy levegőt vett, és kilépett a szobájából. Azonnal meghallotta a szokásos *női zsongást* a konyha irányából. Édesanyja épp palacsintát sütött, Nick már a folyosón érezte az illatát.

– Lányok, mondanom kell valamit... – kezdte, s félszegen állt meg a kicsi főzőfülke ajtajában. Kócos haja csaknem súrolta az ajtófélfá tetejét.

– Ülj csak le az ebédlőben, drágám! Türelem, rögtön kész a palacsinta. Sosem bírja ki! – nézett nevetve egyik nagylányára, Shirleyre az asszony.

– Mama, ha Nick nem az öcsém volna, én esküszöm, hogy bepróbálkoznék nála – nevetett rá vissza a lány.

– Ne izgassátok magatokat! Már megszoktam, hogy úgy beszéltek rólam, mintha itt sem lennék! – mosolygott Nick, és elemelt a tányérról egy palacsintát. Beletunkolta a meggylekvárba, és betömte az egészet. Úgy evett, akár egy rendetlen óvodás.

– Na, ilyenkor viszont elmegy tőled a kedvem! – fintorgott Shirley. Ez azonban nem változtatott a tényen, hogy tudta, öccse női szemmel nézve valami egészen különlegesen elragadó. Világos bőrével, sötétszőke, félhosszú hajával, borostyánszín szemével és 190 centis magasságával nem mindennapi jelenség volt.

– Rakod le! – kiáltott rá az édesanyja. – Együtt eszünk, amikor már kész az összes, és apád is hazajön. Nicholas, nem vagyok háklis háziasszony, de a palacsinta szent és sérthetetlen!

– Érdekel valakit egyáltalán, mit akartam mondani? – mosolygott Nick, miközben anyját kicselezve elmart egy újabb palacsintát. Shirley és Melanie érdeklődve nézett rá. – Az öcsétek lehetőséget kaptok! Igazi lehetőséget! Hamarosan filmet forgatnak egy világhírű regényből Amerikában, és meghívtak a szereplőválogatásra. Az ügynököm, tudjátok, Will, azt mondta, legalább olyan sikernek néz elébe a dolog, mint a Harry Potter!

Nick édesanyjának megállt a kezében a palacsintasütő. A lányok nem tudták, szabad-e most együtt örülni Nickkel; anyjuk arcát figyelték.

– Ez azt jelenti, hogy Amerikába kell utaznod? – kérdezte May.

– Valami olyasmit, mama...

– Nick... kis drágám, gratulálok. De... miért nem tetszik ez neked? – May nem nézett a fia szemébe, lekvárral kezdte megtölteni a palacsintákat. – Olyan fiatal vagy még, és Amerika olyan nagy, gépies. Az ott a pénz világa, nem léteznek igaz barátságok, érzelmek. Ott mindent az anyagiak mozgatnak. Veszélyes hely.

– Mama, ne félt! Hiszen tudod, hogy amit én csinálok, abban ott teljesezhetnek ki igazán! – érvelt Nick. – Ugye, most nem fogsz azzal jönni, hogy ne menjek el?

– Ugye, eszedbe sem jutott olyan, hogy nem engeded el? – kérdezte aggodalmasan Melanie. – Hú, Nick, ez oltári izgis!

– Igen, mama, el kell engedned, ez nem is kérdés! – tódította Shirley.

– Nem mintha bármikor is megtiltottam volna neki bármit! – mondta fáradtan May. – Féltelek, édesem, ennyi az egész. Valahogy beleremeg a gyomrom, hogy olyan messzire mész, és bevallom, félek attól, hogy sosem jössz vissza... kisbabám... – sóhajtott az aszszony, és szép vonású arcán, a két szeme között megjelent egy gondterhelt kis ránc. A fiához lépett, és megsimogatta a nyakát. Az arcát már nem érte el kényelmesen. Tenyerét megszurta Nick borostája. Felszisszent. A fiú nevetni kezdett. Pontosan tudta, hogy minden nő – de kivált az anyja – elolvad, ha megvillantja a fogait.

– Látod, nem vagyok már kisbaba! Ráadásul egyáltalán nem biztos, hogy megkapom a szerepet... – morfondírozott Nick.

– Miért, hát hány színész jelentkezett erre a Harry Potter-izére? – kérdezte Shirley.

– Úgy háromezer embert néznek meg – közölte Nick olyan hangsúllyal, mintha csak három vetélytársról volna szó.

– Háromezer? – kiáltott Melanie. – Mama, talán meg sem éri ki fizetni Nicholas repülőjegyét Kaliforniába!

– Ha elmennék Amerikába, nem lenne kit szekálnotok, a mama meg azt érezné, nincs több kisgyerek a háznál! – vigyorgott Nick.

– Ne szemtelenkedj, mert eldugom előled a palacsintákat! – mosolygott szomorkásan May. – Majd meglátod, ha lesznek gyerekeid, és ott akarnak hagyni, mit fogsz érezni. – Az asszony kinézett az ablakon. – Na, úgy látom, megjött apátok. Nick, segíts neki, azt hiszem, már megint bedöglött a garázskapu. Mindig mondom, hogy meg kéne csináltatni, de folyton jön valami fontosabb, ami elviszi a pénzt. Most épp a repülőjegyed... kis drágám, kabát!

Nick az utolsó megjegyzést már nem hallotta, de azért engedelmesen belebújt a bakancsába, és esőkabátot vett. Szörnyű, hogy Londonban állandóan esik. Az is, hogy olyan a bőre, mint valami hipóreklám. Ha másra nem is lesz jó az amerikai kaland, legalább életében egyszer tisztességesen leburnul. Kilépett a pici udvarra, és látta, hogy a garázskapu valóban megadta magát. Az édesapja már ott harcolt a zuhogó esőben, próbálta felemelni a szerkezetet.

– Jó, hogy jössz! – kiáltott Sam, amikor észrevette közeledő fiát. – Segíts fölhúzni!

Nick megragadta a kapu alsó részét.

– Na, akkor háromra, hó-rukk! – vezényelt az apja, majd mindketten nekifeszültek, és kisvártatva megemelkedett a kapu. A lendülettől azonban elestek, egyenesen bele az egyik hatalmas tócsába.

– A bűdös franc...! – szitkozódott Sam a pocsolyában ülve.

– Apu! Meghívtak egy hollywoodi szereplőválogatásra! – kiáltotta Nick, miközben próbálta felsegíteni a víztől csöpögő Samet.

– Fiam! Hát ez csodálatos hír! Hadd öleljelek meg! – szólt őszinte lelkesedéssel Sam, ám ahogy Nick próbálta megúszni a saras vizet, az ölelés rosszul sült el: mindketten visszahuppantak a pocsolyába. Nevetve próbáltak ismét talpra állni.

– Egy biztos, ha megkapom a szerepet, és majd dől a lé, első dolog lesz lecserélni ezt a vacakot! – intett a fiú a garázskapu felé. – Csak háromezer emberrel kell megküzdenem érte!

– Nick, nem az a lényeg, hányan vagytok. Mindegy, hogy három-ezren, vagy te egyedül. A legfontosabb, hogy mindent tegyél meg a sikerért, amit csak lehet! Máris büszke vagyok rád! – Sam a teraszra lépve ölelte meg egyetlen fiát. May az ablakból figyelte a jelenetet. A lelke mélyén abban reménykedett, hogy Nick nem fogja megkapni azt a szerepet. Belesajdult a szíve a gondolatba, hogy a legkisebb gyereke lesz az, aki először elmegy otthonról. A kicsi Nick. Aki a mai napig az olvasólámpa fényénél alszik, mert fél a sötétben. Hát hogy is engedhetné el őt nyugodt szívvel?

2. fejezet

Heily

2004. Los Angeles

A pisze orrú, enyhén szeplős, hosszú, vörös hajkoronával rendelkező, törekeny tizenhét éves lány az édesanyja számítógépe előtt ült, és a homlokát ráncolta. A monitoron fotók tömkelege: fiúkról. Volt köztük szőke, barna, fekete, zselézett és tetovált, magas és alacsony, kölyökképű tizenéves és legalább huszonötös vénember is. *Mint valami nevetséges társskereső!* – gondolta Heily.

Édesanyja, Lianne, a negyvenes, dúsgazdag producernő az ajtóból figyelte egy szem lányát, és minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne törjön ki egyetlen kotkodácsoló röhögésben. Heily arca ugyanis maga volt a világfájdalom, ahogy a fiúk képeit nézegette, akik esélyesek voltak Christopher Diamond szerepére. Lianne nem bírta tovább, kuncogni kezdett. Heily összerezzen.

– Jaj, mami... ne ijesztgess! Most meg miért nevelsz?

– Szórakoztató látni, hogy ennyire izgulsz azon, ki lesz a férfi főszereplő. Nem az a lényeg, drágám, hogy a női te leszel?

Heily zavartan zárta be a programot a számítógépen.

– Igazad van, de akkor is iszonyúan izgulok – mondta ijedt arccal a lány. – Elvégre ez nem egy egyszerű forgatókönyvecske. Mama, ez más, mint amikor Julianne Moore lányát alakítottam abban a horrorsztoriban, vagy amikor vattacukrot árultam Schwarzenegger filmjében! És nagyon nem mindegy, ki lesz a partnerem, nem mellesleg, hogyan tudunk együttműködni a kamera előtt. Ebben a forgatókönyvben, te is pontosan tudod, nagy érzelmek vannak, nagy drámák és még... és még... szex is!

Lianne ismét nevetni kezdett.

– Hú, Heily, szex! Ezt most úgy mondtad, mintha káromkodtál volna! Gyere ide, kislányom! Olyan vagy, mint egy riadt kis őzike, pedig néhány hete, amikor kiderült, hogy te kapod a főszerepet a *Fényemberek*ben, pár méterrel a föld felett lebegtél! Mondd, mégis mitől félsz?

– Őszintén? Attól, hogy nem vagyok színésznő! Csak tizenhét múltam, honnan meríthetnék a szerephez? Az a sok fájdalom, az a kínlódás, amit Jane átél a történetben... Félek, mama. Nagyon félek, hogy nem leszek jó.

– Heily! A castingokon egyszerűen el voltak tőled ragadtatva. Hé, kislány, ébredj fel! A *Fényemberek*nek van női főszereplője, és te vagy az! Ne aggódj! Megtaláljuk neked a tökéletes Christopher Diamondot a jövő héten.

– Biztos vagy benne?

– Persze. Bízz anyád jól bevált szimatában! És a rendező, Chelsea sem semmi!

– Ott lehetnék a válogatáson?

– Heily, túl sokat kérsz. Az anyád vagyok, az addig oké, de csak a legnagyobb sztároknak lehetnek ilyen igényei. Nem vagy még abban a helyzetben, hogy ilyesmiben dönhess. De ha mindenáron

szeretnéd látni a felhozatalt, a várószobában ott lehetsz. Nem fogsz feltűnni senkinek, mert a legtöbb jelöltet úgyis elkíséri a barátnője.

– Oké, akkor mindenképpen ott leszek. Egyébként nagyon csinos vagy ma este, mami!

– Apáddal mindjárt indulunk egy partira. Pihenj, Heily, készülj csak nyugodtan a szerepedre! Ez most a legfontosabb.

Heily bólintott, édesanyja pedig a gardróbba indult, hogy kétszáz pár cipőjéből kiválassza azt, ami a mai estére a legtökéletesebb lesz. A fiatal lány egyedül maradt a gondolataival.

Fura. Heily Anderson. Az egyik legnépszerűbb lány a Beverly Hills gimiben, aki ráadásul már szerepelt néhány kis költségvetésű filmben, ami ebben az életkorban igazán nagy dolognak számít. Persze pletykálták róla, hogy mindezt nem a tehetségének, hanem annak köszönheti, hogy a szüleié az egyik legnagyobb hollywoodi stúdió, a Diamond Film. Ám amióta megkapta a *Fényemberek* női főszerepét – amiről már a forgatás kezdete előtt is rengeteget cikkeztek a lapok –, senki nem kételkedett abban, hogy Heily tehetséges. Hiszen ez a drámai, világszerte híres regény, amiből most film készül, tele romantikával, érzelmekkel, fűszerezve némi horrorral, igazi színészi teljesítményt kíván. Heilytől pedig még maga a szerző, Sandra Connor is el volt ájulva a válogatáson. „Mintha csak te lennél Jane, akit megálmodtam” – mondta neki elhomályosult tekintettel az író.

A férfi főszereplő megtalálásával azonban adódtak gondok. Főként azért, mert a produkció nem engedhetett meg magának szupersztárt, hiába passzolt volna tökéletesen a karakterhez például Ashton Kutcher. Emellett a regény írójának volt egy kikötése: olyan színészt kell találni Christopher Diamond szerepére, aki a film arcává s ezzel együtt legendává válik majd, ha a mozi meghozza a várt

sikert. Legenda... Heily furcsán érezte magát. Ő ma még csak Heily Anderson, a stúdióvezetőék tehetségesnek mondott lánya. A gyanútlan emberek még nem is sejtik, hogy jövő tavasszal ő lesz az egyik menő termék, amit megvásárolhatnak, ha moziba mennek. De vajon ki lesz a másik? Ki lesz Chris, az igézően jóképű és gáláns fényember?

Heily szomjazott a sikerre, amit most beígért neki a sors, no meg a Diamond stúdió. Kíváncsi volt rá, ki lesz a férfi, akivel vállvetve küzdik föl magukat a csúcsra, egy fantasztikus filmen keresztül. S vajon hogy jönnek majd ki egymással? *Hol vagy, Chris Diamond? Szeretnék már megismerni.* Heily tudta, érezte, van valahol a világon egy férfi, aki tökéletes a szerepre. Bízott abban, hogy a szakemberek rábukkannak.

3. fejezet

A pizzafutár

Különös érzés kerítette hatalmába Nicket, ahogy kiszállt a gépből, és megérezte a kaliforniai nap sugarait. Végre funkciót kapott a napszemüveg, amit Angliában többnyire csak divatból viselt. Hirtelen iszonyú melegnek érezte a pulóverét, de hát az anyagát nem lehetett lebeszélni arról, hogy tetőtől talpig bebugyolálja.

– A repülőgépen, mint az örültek, úgy nyomatják a légkondit. Meg ne fázz! S ha, ne adj isten, kényszerleszállást hajtotok végre, jól jön a meleg ruha! – érvelt May, miért is van szükség Los Angelesbe menet a gyapjúfelsőre. Nick örült, már csak annak is, hogy kicsit kikerül a fojtogató családi légkörből. Szerette, imádta a szüleit és a nővéreit, de egyre nehezebben tűrte, hogy csaknem húszévesen úgy kezelik, mint egy kisbabát. Nicholas élményekre vágyott, s úgy érezte, Hollywoodban bőven lesz része kalandokban. Magabiztosan vágott át a reptéri előcsarnokon, s a szemével az ügynökét, Willt kereste. Eddig csak egyszer találkoztak, még hozzá akkor, amikor a férfi kiszúrta őt azon a bizonyos londoni előadáson. Demót kért tőle, s azt ígérte, ha lesz valami a számára, jelentkezni fog. Hát,

most jelentkezett. Csakhogy az ígérete ellenére nem jött ki Nick elé a reptérre.

A fiú leült a kávézóban, vett magának egy szendvicset kólával, s magában szentségelt, hogy milyen drága minden. Nem volt túlságosan eleresztve, hiszen egy hétre kell beosztania azt a nem épp busás összeget, amivel a szülei útjára engedték. Nem tehettek róla. Nick tudta, hogy May és Sam még így is erején felül teljesít. Biztos volt abban, hogy a nővérei – akik egy ideje már dolgoztak – szintén beszálltak az ő amerikai útjába. Nick nagyon hálás volt a családjának, s tudta, ha egyszer módjában áll majd, gondoskodni fog róluk. Elgondolkodva majszolta a szendvicset, és közben tárcsázta Willt.

– Halló – szólt bele a telefonba kissé mogorván a férfi.

– Helló, Nick Richards vagyok, Londonból. Azaz Los Angelesből, a repülőtérről.

– Kicsoda? – dörmögte Will.

– Nick. Londonból – ismételte meg, és kezdett elhatalmasodni rajta a kétségbeesés. Mi az, talán nem jól mentette el az ügynök számát? Vagy az egész szereplőválogatás egy rossz vicc volt, és azonnal fordulhat vissza Londonba? *Jesszus, csak azt ne!*

– Nézd, haver, nem tudom, miről beszélsz... Hány óra van?

– Délelőtt tizenegy. Ne viccelj, Will! Én vagyok az a londoni srác, akit pár napja felhívtál, hogy ugorjak át L. A.-be, mert meg akar nézni egy szerepre a Diamond stúdió. – Nick megpróbált lazának tűnni.

– Ja, haver... igazad van – elnyomott ásítás. – Te vagy a *fényemberes srác!*

– Fényemberes?

– Ja, nem mondtam a múltkor? Fényemberek, az a nyálas regény, amitől minden nő összepisili magát nyolc- és nyolcvanéves kor

között. Ebből készül most a filmváltozat. Bocs... nagy partit adott tegnap este az egyik stúdió, kicsit szét vagyok csúszva.

– Számíthatok rá, hogy értem jössz? – kérdezte Nick.

– Van szállodád, kölyök?

Nick megijedt.

– Mintha azt mondtad volna a telefonban, hogy meg tudod oldani a szállást.

– Az könnyen lehet. De még nem foglalkoztam ezzel a projekttel. De ha ez neked megfelel, fel tudom ajánlani a kanapémat.

– Remek – válaszolt hálásan Nick. – És hol találok azt a kanapét?

– Venice-ben – mondta Will. – Fogj egy taxit, nem vagyok formában! Blue Flower sétány 10.

Nick kicsivel több mint egy óra múlva szállt ki a taxiból a Will által megadott címen. Rendezett, szép környék volt. Az ügynök szemlátomást egy négylakásos társasházban élt, amihez belső udvar és egy közös használatú, feszített víztükrű medence is tartozott. Az egyik lakás teraszán, a napozóágyon hevert Will, és telefonált. Az ügynök így, gyűrött melegítőalsóban, félmeztelenül és napszemüvegben egészen más benyomást keltett, mint amikor Londonban találkoztak, a *Macska a forró bádogtetőn* előadása után. Will akkor jól fészült volt, nagyon összeszedett, öltönyös, és határozottan el lehetett hinni róla: képes tehetségeket felfedezni. Most inkább hasonlított egy szétesett fiatal sráchoz, mint sikeres színészügynökhöz. Nick úgy saccolta, Will nem lehet több harmincnál. A telefonálás még tíz perc múlva is javában tartott. Nick végül leejtette az utazótáskáját a lába mellé, kibújt a cipőjéből, és leült a tiszta vizű medence szélére. Igen, ez Kalifornia, kétségtelen. Nick egyre határozottabban érezte, bírná az itteni életet. Már most megfogadta magának,

ha egyszer házat tud majd venni Los Angelesben, óriási úszómedence lesz a kertben, pálmákkal körülvéve. Álmodozásából Will hangja riasztotta fel.

– Látom, kölyök, ide találtál! – hangoztatta a nyilvánvalót.

– Úgy tűnik...

– Gyere a konyhába, bedobunk egy sört!

– Ó... köszönöm, de én nem iszom – mondta zavartan Nick.

– Ne viccelj már, ez itt Los Angeles! – nevetett Will. – Apám, itt mindenki piál. Legalábbis a mi szakmánkban. Valahogy le kell vezetni a feszültséget. Most is olyan dühös vagyok, hogy eldobom az agyam. Az egyik kliensemet három hónapig szívatták egy szereppel. Ment a megkapod–nem kapod játék, míg végül a szerződéskötés előtt visszaléptek. A rendező azt álmodta éjjel, hogy valami buzisabb pasas kellene a karakteréhez... Művészek! – fintorgott Will.

– Ki érti őket? Igyál!

Letett Nick elé egy doboz sört, annak ellenére, hogy a srác jobban örült volna egy kólának. Nem szerette az alkohol ízét. A számára szokatlan meleg miatt azonban iszonyúan szomjas volt, így mohón kortyolta a habzó italt. Közben óvatosan körülnézett a lakásban, és megállapította, ügynökének sem takarítónője, sem állandó barátnője nincs. Nicket mindig zavarta a rendetlenség, elvégre három nővel élt együtt, akik lelkiismeretesen gondoskodtak a házuk állapotáról. Will pedig beszélt, szakadatlanul beszélt tovább.

– Szóval, Nicholas, úgy emlékszem, nem sokat mondtam neked arról, mi volna a konkrét feladat...

– Valóban nem...

– De te bátran nekivágtál Amerikának, ez tetszik! Itt az ideje, hogy eláruljam, egy pornófilm főszerepéről lenne szó. Mély torok 13!

Nick azt hitte, rosszul hall, döbbent arcot vágott.

– Úgy tudom, a *Fényemberek* meghallgatására jöttem... – mondta halkán. Will felnevetett.

– Bevetted! Tudtam, hogy be fogod venni! Jaj, kölyök, baba vagy még! Meg kell tanulnod a dolgok mögé látni, és minden gennyre fel kell készülnöd, amit magában hordoz ez a város.

– Ugyan, Los Angeles kedvemre való hely! Imádom ezt a napfényt.

– Vigyázz, mert megéget! – mondta bölcsen Will, majd nagyot húzott a sörből. Nick észrevette, hogy időközben az ő pohara is kiürült. Hiába, a hőség...

– No, de komolyra fordítva a szót, itt ez a film, a *Fényemberek* – emelte fel a mutatóujját az ügynök. – Az esélyed arra, hogy megkapd a szerepet, enyhén szólva is kevés. Hetekig castingolni fognak, mert valójában ők sem tudják, kit keresnek. Olvastad a regényt, kölyök?

– Nem regény, regényfolyam – igazította helyre Nick. Érezte, hogy a sörtől nehezebben forog a nyelve a szokásosnál. – Ami azt illeti, három nap alatt elolvastam a négy könyvet. Sosem gondoltam volna, hogy egy kitalált történet lehet ennyire ütős! Christopher Diamond karaktere azonban... nagyon nehéz. Összetett személyiség a főszereplő, akit ráadásul megfoghatatlanul szépre festett az író...

Will ismét felnevetett.

– Na, ezért hívtalak ide, apám! Mert olyan arcbereendezés van, hogy attól bepisilnek a nők! Hogy színészileg mit tudsz, az már más kérdés...

– Meggyőződhetél róla Londonban.

– Ugyan! Mert láttalak, mint negyedik vagy ötödik alabárdost? Nick, ébresztő, itt egy főszerepről van szó! Egyelőre fogalmam sincs,

mit tudsz villantani Christopher Diamondból, mindössze ígéretes a fejed! Ezért vagy itt.

– Kösz szépen – motyogta sértődötten Nick, mert úgy érezte, Will alaposan alábecsüli a képességeit.

– Szokjál hozzá időben, hogy ebben a városban nincs szépelgés. Nem lesz könnyű dolgod. Ti, európaiak, mind olyan érzékenyek vagytok.

Az ügynök váratlanul felugrott, és kotorászni kezdett a nappali egyik üveg-króm szekrényében. Kivett egy mappát, majd odahajította Nicknek, aki azonnal szemügyre vette a papírokat. Két jelenet volt a *Fényemberek* forgatókönyvéből. Egy monológ és egy szerelmi párbeszéd a történet hősnőjével, Jane-nel.

– Holnap reggelre tanuld meg őket! – vetette oda Will mintegy mellékesen.

– Micsoda, holnapra?

– Ja, nem mondtam, hogy reggel kilencre ott kell lenned?

Nick nyelt egy nagyot. A feje zsidongott az alkoholtól, sokkal nagyobb kedve lett volna szundítani egy órát, mint jelenetet tanulni másnapra, de hát első a szent cél.

– Oké. Megtanulom. Te ott leszel velem holnap?

– Nem. Máshol tárgyalok, és most is mindjárt indulnom kell – pillantott a karórájára Will. – Csak éjjel jövök meg, úgyhogy most magad maradsz. Kérlek, reggel, amikor elmész, ne csapj nagy zajt, mert lehet, hogy itt lesz a barátnőm is, és fárasztó éjszaka áll majd mögöttem, ha érted, mire gondolok!

Nick az égre emelte a tekintetét. *Miért nekem kellett ezt a komolytalan ürgét kifognom?*

– És a válogatás után?

– Mehetsz vissza Londonba – közölte Will. – Ha kellesz nekik, majd értesítelek.

– Úgy terveztem, egy hétig maradok...

– Felesleges, kölyök. Kizárt, hogy ennyi idő alatt eldőljön, ki kapja a szerepet. Ezen még hetekig fognak nyammogni, mint már említettem – mondta tudálékosan az ügynök, majd lefirkantotta a meghallgatás címét egy cetlire, és odaadta Nicknek. Will nem sokkal később csakugyan elment, és Nicholas egyedül maradt a lakásban. Először levetkőzött, és óriási élvezettel úszott egyet a medencében, amitől nagyon felfrissült. Később a hűtő ajtaján talált szórólapról pizzát rendelt – így, hogy nem kell túl soká maradnia, megengedhette magának ezt a luxust. Két óra telt el, mire végre késznek érezte magát, hogy áttanulmányozza a két jelenetet. Christopher Diamond. A fényember. A különleges csodalény, aki eszményien jóképű, nem öregszik, a végletekig művelt és jószívű, s ez egy dolog miatt van: az ő létezése arra hivatott, hogy a földi élet utolsó pillanatában átvezesse a lelkeket a mennyországba. Amikor épp „utaztat” valakit a másik világba, még hívogatóbb alakot ölt: ragyog a teste, akár a gyémánt. Így a haldokló élete utolsó pillanataiból nem emlékszik másra, csak a fényemberre. A gyönyörű gyémántfiúra, aki átsegítette őt egy boldogabb világba. Csakhogy a fényemberekre szigorú szabályok vonatkoznak, ami az emberekkel való kapcsolatteremtést illeti: nem lehetnek szerelmesek, nem alapíthatnak családot. Egy felsőbb hatalom figyeli őket. Christopher Diamond azonban a történet szerint beleszeret egy nőbe, s így kezdődnek a bonyodalmak...

– Kicsi Jane! Ez most nagyon fáj. Sosem hittem volna, hogy épp te! Hogy az életed utolsó perceiben itt állsz majd velem szemben. Azaz tudtam, hogy egyszer eljön a nap, csak abban bíztam, hogy

nagyon-nagyon soká! Kicsi Jane! Könyörögve kérlek, ne gyere közelebb! Élned kell, mert mától az idők végezetéig nem létezhetek nélküled...

Nicholas hangja elhalkult, mire a bekezdés végére ért. Most érezte csak igazán, mennyire nem lesz egyszerű dolga a válogatáson. Mindössze tizenkilenc évesen eljátszani egy öreg lelkét, aki hihetetlen odaadással szeret bele egy fiatal lányba. Ez több mint kihívás. Nick hajnal háromkor a kanapén, a *Fényemberek* jeleneteivel az ölben merült álomtalan álomba.

Heily azt akarta, hogy senki ne jöjjön rá, miért van ott a stúdió aulájában. Amennyire csak lehetett, igyekezett úgy tenni, mintha várna valakire, miközben elmélyülten olvas egy könyvet. Pedig valójában semmi keresnivalója nem volt ott, s ahogy teltek az órák, egyre bosszantóbb lett, hogy még mindig nem látott senkit, akiről el tudta volna képzelni, hogy jó lenne Chris Diamond szerepére. Senkit!

Pedig már több száz srác váltotta egymást reggel óta, tűnt el a stúdió sötétjében, majd bukkant elő újra. Volt, aki letörve, volt, aki bizakodó arccal jött ki a meghallgatásról, s Heily nagyon szerencsésnek érezte magát, amiért ő már túl van ezen a procedúrán. Az órájára pillantott, délután két óra volt. Már értette, miért korog egyre jobban a gyomra. Izgalmában reggel egy falatot sem evett, rohant a stúdióba az anyjával együtt, mert nem akarta elszalasztani a srácot, aki majd a partnere lesz a filmben. Heily felállt, és kinyújtóztatta elgémberedett tagjait. Azt gondolta, talán nem marad le semmiről, ha átugrik ebédelni a szomszédos étterembe, hiszen azok, akik a következő két órában kerülnek sorra, már mind itt vannak – Heily pedig jól megnézte magának a felhozatalt. Hirtelen állt fel, és sietős

léptekkel indult meg a kijárat felé. Ahogy kilépett a fotocellás kapun, és felvette a napszemüvegét, túlságosan a mozdulatra koncentrált. Szó szerint nekirohant valakinek, és a földre huppant, csakúgy, mint a telefonja, a könyve és a táskája. Az ölébe viszont egy nagy pizzásdoboz pottyant, ami nem tartozott az ő felszereléséhez. Valaki harsányan felnevetett mellette, Heily durcásan fordult a hang irányába.

– Nem tudsz vigyázni? – kiáltott a lány. A pizzásfiú még mindig nevetett, gyöngyöző, hangos kacagással. A lány dühbe gurult. Ahelyett, hogy bocsánatot kérne, ez a szörnyű alak kiröhögi őt.

– Miért nem örülsz? Nem mindennap hullik az ember ölébe egy extra méretű négysajtos pizza! Vagy már ebédeltél? – A fiú elvette a dobozt Heily öléből, aki még mindig mérgesen meredt rá.

– Nem rendeltem pizzát – mondta a lány, és föltápáskodott, visszautasítva a felé nyújtott, segíteni akaró kezét. A fiú erre elkezdte összeszedni Heily holmiját a földről, és egyesével adogatta őket a lány kezébe.

– Figyelj, én nem akartam beléd szaladni, csak nem láttam ettől a nagy doboztól. Komolyan kérdezem, nem vagy éhes? Együk meg együtt a pizzát, ha már így alakult...

– Eszem ágában sincs! – förmedt rá Heily. – Különb is, nem tudad, hogy Los Angelesben a nők nem esznek pizzát? Tele van szénhidráttal! Amúgy meg a munkaadód megharagudna, ha nem vinnéd ki annak, aki megrendelte!

A sápadt arcú fiú ismét felnevetett, Heily nem is értette, hogy lehet ilyen milliódolláros mosolya egy pizzafutárnak. Fehér fogai csak úgy csillogtak a napfényben.

– Pizzafutár? – kacagott tovább a srác, már majdhogynem a térdeit csapkodta. – Mondd, minden nő ilyen kedves ebben a városban?

Azzal a fiú nevetve, karján a pizzásdobozzal eltűnt a stúdió ajtaja mögött, Heily pedig az étterem felé vette az irányt. *Micsoda egy tapló! Egy szóval nem mondta, hogy bocsánat!* – füstölgött magában. Az étterembe lépve salátát kért a pultnál, és leült az egyik félreeső sarokasztalhoz. Eltöprengett azon, vajon meddig teheti még meg, hogy csak úgy beül egy ebédre? A szülei igyekeztek felkészíteni őt: hamarosan eljön a pillanat, amikor ő már nem egyszerűen Heily Anderson lesz. Amikor majd lesifotósok loholnak a nyomában, és félnie kell a rajongóktól, akik mindenhová úgy követik majd, mint a kiskutyák. Nem lesz mindegy, milyen ruha van rajta, hogyan viselkedik, kivel mutatkozik, és miket nyilatkozik az újságoknak. Anyja, Lianne igyekezett tudatosítani Heilyben, hogy az ismertség óriási felelősséggel jár. Már azzal is, hogy létezik, formálja a közízlést. Ráadásul, ha minden jól sült el, és a film valóban világsiker lesz, az összes kamaszlány hozzá akar majd hasonlítani, példaképül választja majd őt.

Heily megfogadta, a népszerűséget nem fogja harsányan kezelni, és jó előre megkérte a szüleit, ha az elszállás, mint olyan, bármilyen formában is megmutatkozik a viselkedésében, könyörtelenül rántsák le őt a földre. Heily Anderson fiatal kora ellenére pontosan tudta, mit szeretne: ismert és elismert színésznővé akar válni, akit véletlenül sem említenek egy lapon Britney Spearszel vagy Lindsay Lohannel. Ugyanakkor Heily nem tudta felmérni, mi vár rá! Fogalma sem volt róla, hogy lehet feldolgozni a hirtelen jött népszerűséget, és nagyon számított a szülei segítségére. Elvégre Lianne és Gilbert látott már jó néhány embert sztárrá válni, jól ismerték az ezzel járó lelki folyamatokat. Ebben a pillanatban megcsörrent Heily mobilja. Mintha csak megérezte volna, hogy épp rá gondol, az édesanyja kereste őt.

– Hahó, mami – szólt bele a telefonba salátát rágcsálva. – Csak nincs valami baj? Azt hittem, castingoltok. Vagy ebédszünet van?

- Drágám, itt vagy még a stúdió közelében?
- Igen, csak átugrottam egy salira a Sun Gardenbe. Miért?
- Most azonnal vissza kell jönnöd, azért.
- Mama, mi a gond?

– Heily, csak tedd, amit mondtam! Legalább harminc ember itt áll haptákban, rád várva! – A készülék kattant. Amikor Lianne dolgozott, megszűnt Heily gyöngéd, odaadó mamájának lenni. Ilyenkor keménykezű producer volt, a lánya pedig csak egy színésznő – Lianne főként azért bánt vele így, mert elejét szerette volna venni a pletykáknak. Heily pontosan tudta, hogy a stúdióban egy csomó ember hallotta nyúl farknyi beszélgetésüket, akik előtt nem lett volna szerencsés érzelmeket mutatni. Gyorsan visszavitte a tálcáját, majd a holmiját szorongatva rohant át a széles utcán. A dudaszót elengedte a füle mellett. Futva tette meg az utat az aulán át a stúdió hatalmas, fekete ajtajáig.

Egy pillanatra megállt, hogy kifújja magát, s rendezze a gondolatait. A még várakozó fiúk megbámulták, és sugdolóztak, de ez egy cseppet sem érdekelte Heilyt. Remegő kézzel fogta meg a kilincset, mert határozottan úgy érezte, van miért izgulnia. Átfutott a fején, hogy egy nála alkalmasabb színésznőt találtak Jane szerepére, és most akarják közölni vele a rossz hírt. Noha az ötlet elég valószínűtlennek tűnt épp a fiúk meghallgatásának kellős közepén, azért Heily hajlamos volt mindig a legrosszabbra gondolni. Nagy levegőt vett, és igyekezett nem törődni a gyomrában táncoló pillangókkal.

A stúdióban sötét volt, csupán néhány reflektor világított. A stábtagnak és a castingbizottság tagjainak halk beszélgetése egybefüggő duruzsolásnak tűnt. Heily hirtelen cipősarkak kopogására lett figyelmes, és a közeledő alak felé fordult. Sandra Connor, a *Fényemberek* írónöje állt meg vele szemben. A harmincas éveiben járó

molett, kedves arcú asszony tekintete csillagokat szórt, mosolya ragyogott. Heily úgy emlékezett, utoljára az óvodai farsangon látott ekkora lelkesedést. Sandra megragadta a lány karját.

– Heily Anderson! – mondta suttogva, bár túlzottan is artikulálva a nő. – Nagyon jó, hogy a közelben voltál, mert megtaláltuk a tökéletes Christopher Diamondot! Pszt! Ő ezt még nem tudja! Csupán azt szeretnénk, hogy te legyél a partnere a jelenetben! Tudod, abban, amikor haldokolsz...

– De... de... én ma nem így készültem... – hebegett Heily. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy fel van készülve a pillanatra, amikor is megismeri a férfit, akivel össze lesz láncolva a következő minimum három évben – ha akarja, ha nem. Ekkor újabb túsarkakon, újabb asszony közeledett Heily felé. Ezúttal az anyja volt az.

– Heily, mind rád várunk! Ne húzzuk az időt, állj már be abba a jelenetbe!

A lány Sandráról az anyjára nézett. Úgy tűnt, valóban nincs választása.

– Ugyan már, ebben a részben majdnem végig csukott szemmel fekszel! Gyere, Heily! – kacsintott rá Sandra, majd egy finom lökéssel kitolta a megdermedt lányt a reflektorfénybe, ő maga pedig helyet foglalt a többiek között. Heilynek egy pillanatra megremegtek a lábai, amikor meglátta a férfit, aki kíváncsi mosollyal nézett rá. A lány biztos volt benne, hogy látta már valahol, s amikor kivillantak a srác hófehér fogai, Heily magában morogni kezdett.

– Nocsak, ez a pizzásfiú...

Igyekezett lehagadni, mert tudta, hogy most helyt kell állnia. Közelebb ment, és lefeküdt a kanapéra, amit előzetesen odakészítettek a stábtagok. Ez most a kórházi ágy volt, ahová a történet szerint Jane a súlyos autóbalesete után kerül. Heily anélkül heveredett le,

hogy egy látványos pillantást vetett volna Chris Diamond újdonsült megformálójára, bár a szempillája alól azért megleste őt. Itt a stúdióban, a reflektorok fényében a pizzásfiú – magában így gondolt rá Heily – már nem srác volt, hanem férfi.

– Kifogtam a legundokabb lányt Hollywoodban... – suttogta csibészes félmosolyával, majd megsimogatta Heily arcát. Nagyon furcsa volt ez a gesztus egy vadidegentől, de nem húzódnak el, hiszen épp ezzel a mozdulattal kezdődött a jelenet.

– Még ne kezdjétek! – kiabált be a rendező. – Majd szólunk.

Heily továbbra is mozdulatlan maradt, de azért visszasuttogott.

– Miért, ahonnan te jöttél, ott milyenek a lányok?

– Ott is mindenki iszonyatosan mész...

– Angol vagy? – kérdezte Heily.

– Honnan jöttél rá?

– Hallom abból, ahogy beszélsz. Apám is angol. Meg nagyon fakó vagy, már megbocsáss.

– Más egyéb? – kérdezte a srác, és az égre emelte a tekintetét.

– Nincs. Azt hittem, pizzafutár vagy.

– Ezen, mondjuk, jól röhögtem. Reggel nyolc óta vártam a szobromra, és nagyon éhes voltam. Amikor koccantunk az ajtóban, csaknem odalett az ebédem...

Heily önkéntelenül elmosolyodott.

– Figyelmet kérek! – dörrent a rendező hangja. – Három... ket-tő... egy... kezdhettek!

A simogató kéz egy pillanaton belül ott volt Heily arcán. A lány érezte, hogy a férfi tenyere izzad, valószínűleg az izgalomtól. A pizzás srác beszélni kezdett, mondta a monológot, amit Heily olyan sokszor elolvasott már. Ez volt a kedvenc jelenete a *Fényemeberekből* már akkor is, amikor gondolat sem volt, hogy valaha a könyvből

film lesz, és ő játssza benne a női főszerepet. A srác beszélt, a hangja szinte simogatott, és a szomorú, rettegéssel teli gondolatok testet öltöttek. Heily attól félt, túlságosan is leköti a partnere játéka, és nem lesz képes odafigyelni arra, amit neki kell tennie. Ám a könnyei épp akkor eredtek el, amikor kellett, az érzései éppúgy sodorták magukkal, ahogy azt a nézőközönség várta. Két perc múlva már mi sem volt természetesebb, mint a vadidegen férfi ölében ülni és örök szerelemről beszélni. A jelenet végén szétrebbentek, mint akiket rajtakaptak valamin. Heily megilletődve, szégyenlősen nézett a partnerére, aki szemmel láthatóan egyáltalán nem volt zavarban a történetek után. Borostyánszín szemével bátorító pillantást vetett Heilyre. Egyikük sem mert a castingbizottság felé nézni, csak egymást méregették. Nem láthatták, hogy a rendező, Chelsea, és Sandra Connor összeölelkezik a sötétben. A csöndet Heily anyjának hangja törte meg.

– A válogatásnak vége! – közölte határozottan, majd az egyik aszisztenshez fordult. – Kérem, küldje haza azokat, akik még kinn várakoznak.

– De... De az ügynökségek nem fogják jó néven venni, ha meg sem nézik azokat, akiket küldtek... – próbálkozott Jessica.

– Majd megbékélnék – vette át a szót Sandra Connor. – Megvan a Chris Diamondunk, ez nem kérdés. – Az író nő ölelésre tárt karral a még mindig reflektorfényben álló színészek felé indult.

– Drágáim, mi hárman egy fantasztikus filmet fogunk csinálni! – jelentette ki boldog mosollyal. – Heily, édesem, gratulálok! És neked is... ó, mondd, hogy is hívnak?

– Nicknek – mondta halkán a fiú. Most, hogy kigyulladtak a természetesebb fények, ismét nagyon fiatalnak tűnt. – Nicholas Richards vagyok.

Heilybe egy másodperc törtrésze alatt ivódott bele Nick pillantása. A srác arcáról mindent le lehetett olvasni. Heily tudta, érezte, hogy ennek a fiúnak valami egészen mást jelent, hogy megkapta ezt a szerepet, mint neki. Heily egy lány volt, aki szeretett volna színészni lenni. Nick pedig egy férfi, aki más hivatást, mint a színészet, el sem tudott volna képzelni magának. Nagy különbség.

– Egy pillanatra most ki kell mennem... – mondta Nick, a hangja szinte suttogássá halkult. Sandra átlátta a helyzetet, megértő mosoly suhant át az arcán. Nick elfordult, és kifelé igyekezett a stúdióból. Heily egy pillanatra látta az arcát, ahogy kinyílt az ajtó. Könnyek csillogtak rajta. Ragyogó férfikönnyek. *Hát mégsem pizzafutár!* – nevetett magában Heily, s közben igyekezett elnyomni magában az izgatottságot, amit az előbbi kanapés jelenet, és legfőképp Nicholas Richards ébresztett benne.

4. fejezet

Balsejtelmek

– **Ú**risten, May, mi a baj? – kérdezte ijedten Sam, amikor felesége falfehér arccal lépett be a szobába, kezében görcsösen szorongatva a telefonját. – Jézusom, csak nem Nickkel történt valami?

May összevont szemöldökkel rázta meg a fejét.

– Nem – mondta tompán, majd leült a hitvesi ágy szélére, és köntösét szorosabban vonta maga köré. – Sam, nem fog hazajönni.

– Mi az, hogy nem fog hazajönni!? – kérdezte ingerülten a férfi. – Drágám, szedd össze magad, fogalmazz világosan, és ne hozd rám a szívbajt!! Talán valami baleset érte?

– Nem... Beválogatták abba a filmbe, és nem jön haza a jövő héten. – May halkán, szinte hitetlenkedő arccal ejtette ki a szavakat.

– És ezért vagy ilyen sápadt? Ez egyszerűen csodálatos hír! Tudod, hogy ez volt az álma! Most megyek, és kinyitok egy üveg bort! – A többit szinte csak magának mondta, ahogy az ágyból kikászálódott. – Örület! Az egyetlen fiamból híres színész lesz! Mindig is tudtam, hogy tehetség a kölyök, de hogy ennyire! Asszony, szerintem

a lányokat is fel kellene ébreszteniük, el lesznek ragadtatva ettől a hírtől! De May...

Nick édesanyjának patakokban folytak a könnyei, s ahogy Sam ránézett, az ő kedve is elment a borozgatástól. Jól ismerte a feleségét, pontosan tudta, hogy úgy aggódik Nicholasért, akár egy ártatlan kisfiúért. Szó, ami szó, valóban a fiuk volt a család legérzékenyebb tagja, annak dacára, hogy két lányt is adott nekik a sors. De épp ez a nem mindennapi érzésvilág volt az, aminek segítségével Nick most életre szóló karrier elé nézhet. Sam tudta, a világ legnagyobb butasága volna elszalasztani a lehetőséget. Leült a felesége mellé az ágyra.

– Mondd, mi aggaszt? – kérdezte.

– Tudod, hogy mennyire gyűlölöm Amerikát...

– Édes, ami veled történt ott, az Nickkel nem fordulhat elő. Először is, a fiad felnőtt férfi, és meg tudja védeni magát. Te törékeny fiatal nő voltál, egyedül a nagyvárosban, és nem volt, aki vigyázzon rád.

– Lehetnek ott az emberek. Te tudod a legjobban, Sam, hogy én is milyen nagy álmokkal indultam annak idején. – May ajka keserű mosolyra húzódott. – Sikeres manöken szerettem volna lenni, és mi lett a vége? Elraboltak, megerőszakoltak, aztán egyszerűen ki-dobtak egy kórház előtt az utcára. Az arra járók háromméteres körzetben elkerültek, egy léleknek nem jutott eszébe megkérdezni, mi van velem. Azaz volt egy öltönyös férfi. Sosem felejttem el a mozdulatot, ahogy elém dobott néhány dollárt. Azt hitte, koldulok, pedig csak nem tudtam felállni, nem volt erőm hozzá. S aztán, amikor nagy nehezen felhúztam magam a lépcsőn, a recepciós nővér üvöltött velem, mert összevéztem az egyik széket... – A kicsi asszonyt rázta a zokogás, Sam a karjába vonta.

– Ölni tudnék, ahányszor ez eszembe jut... hogy akkor még nem ismertelek, és nem tudtalak megvédeni. Tudom, hogy ez a seb talán sosem gyógyul be. De gondolj bele, azóta mennyi jó dolog történt! Visszajöttél Londonba, így végre találkozhattunk, összeházasodtunk, megszülettek a lányok, és aztán végre Nicholas...

– Nicholas... – ismételte May halkán. – Sam, nem tehetek róla, képtelen vagyok elvonatkoztatni attól, ami velem történt a tengerentúlon.

– Huszonöt éve volt már...

– Ott semmi nem változik! – csattant fel az asszony. – Sam, nem csak azért félttem Nicket, amit nekem át kellett élnem. A New Yorkban töltött idő alatt nem szereztem egyetlen barátot sem. Ott senki nem kíváncsi a másokra! Ha nem laksz elég illusztris környéken, szóba sem állnak veled! Emberi értékek nem számítanak, csakis a pénz! Hogy is ne félténém az én drágámat? Mikor nála érzékenyebb lelkű embert nem ismerek! Borzalmas, most örülnöm kellene a sikerének, ehelyett rettegek, hogy mi lesz ennek a vége. Aznap éjjel, amikor elutazott Los Angelesbe, azt álmodtam, hogy egy nagyon sötét helyen ül a fűben, meztelen felsőtesttel, a haja hosszú, az arcába lóg. Tudod, úgy, ahogy nem szeretem! Olyan hippisen, vagy hogyan. És sír, Sam! Úgy, mint kiskorában! Olyan kétségbeesetten, mint amikor az a kislány... hogy is hívták?

– Julie.

– Igen, Julie kinevette a szerelmes levél miatt, amit neki küldött – szipogott May, és elvette a felé nyújtott zsebkendőt, majd jó hangosan kifújta az orrát.

– Mondd, mégis mitől tartasz?

– Attól, hogy Nick nincs felkészülve arra, ami következni fog, és a hirtelen jött népszerűség maga alá temetheti.

– May, nem kell mindig rémeket látni! Inkább örülj, és legyél nagyon büszke! Hiszen ez nem akármilyen! Én boldog vagyok, hogy ilyen tehetséges gyerekünk van, neki sikerülhet minden, amiről mi valaha is álmodtunk! Ezt lásd magad előtt, édes, és ne gyárts rémképeket! Szerintem a fiunknak nagyon jó sora lesz Los Angelesben. Igazi profik egyengetik majd az útját, meglátod!

– Remélem, hogy igazad van – mosolyodott el halványan az asszony, bár látszott az arcán, hogy nincs meggyőzve. – Lehet, hogy csak én reagálok túl a dolgokat. De te is tudod, milyen Nicholas...

– Tudom, de hidd el, ugyanakkor nagyon talpraesett is! Pillanatok alatt barátokat fog találni, hiszen olyan megnyerő tud lenni, ha akar! Ráadásul mindenki kíváncsi lesz rá, ha tényleg igaz, amit mondasz, és főszerepet kapott abban a filmben – érvelt Sam.

– Olyan hirtelen jött ez az egész! Lehet, hogy csak önmagamat sajnálom, mert lélekben nem úgy búcsúztam el tőle, hogy akkor most három hónapig látni sem fogom.

– Ne aggódj, May! Hiszen van a világon telefon meg internet...

– De nem ehet a főztömből... – kesergett az asszony.

– Ugyan, abba azért nem fog belehalni!

– Hamburgerek, sült krumpli meg az a sok génkezelt élelmiszer... – ráncolta a homlokát May. – Istenem, pedig amióta megszületett, azért küzdök, hogy rendesen egyen...!

– Jaj, asszony, javíthatatlan vagy! – nevetett Sam, és a karjaiba vonta feleségét. – De tudod mit? Imádlak! Sehol nem letem volna még egy nő, aki ilyen csodálatos, gondoskodó anyja lenne a gyerekeimnek! És igen, ahogy én Nicket ismerem, hamburgerrel tömi a fejét, amióta csak leszállt a repülőről, pusztán azért, mert te eddig nem hagytad! Jó reggelt, May! A lányok után a kis csillagszemű is megnőtt!

– No, megyek, és tényleg kinyitom azt a bort! Sztár lesz a gyerek, végtére is erre inni kell! – mondta vidáman Sam, majd elindult a konyha irányába. May pedig erőnek erejével kényszerítette magát, hogy legyűrje a félelmeket.

5. fejezet

Egy hónappal később

Heily Anderson, most meg miért fintorogsz? – pillantott Nick a tükörből a lányra, aki a sarokban majszolt egy gigantikus méretű almát.

– Nem is tudom... Szóval, a hajad. Ne is haragudj, de olyan futurisztikus, és kissé örültnek is tűnsz így.

Nick elmélyülten tanulmányozni kezdte a tükörképét. A frizura tényleg nem volt mindennapi. Épp csak néhány perce, hogy a fodrász belőtte a haját, s most elrohant a rendezőért, hogy nézze meg, milyen lett az összhatás. Nick kócos, sötétszőke haja ezerfelé állt a fején. Olyan stílus volt ez, amit 2004-ben Amerikában a kutya nem viselt. Illetve néhány kutya talán igen, de Nick elgondolása szerint ezek az ebek bizonyára kóbor állatok voltak.

– Heily – sóhajtott Nick. – Az, hogy ilyen borzasztó a hajam, nem zavar. Az efféle elhanyagolható apróságok téged sem feszélyeznének, ha férfi létedre rád kentek volna egy tonna alapozót. Ki van festve a szemem, és ez a kontaktlencse valami istentelenül szúr! Miért nem mondta nekem soha egyetlen lány sem, hogy ez ilyen

borzalmas? Különben is, Heily, mi az, hogy rajtad semmi festék nincs? Nem igazság! Ott ülsz nagy boldogan, almát rágcsálsz, engem meg már három órája kínoznak! Milyen film az, ahol a csaj úgy jó, ahogy van, a pasiból meg egy... egy... kísértetet csinálnak?

– Egy korszakalkotó, fantasztikus film! – lépett be az ajtón fülig érő szájjal Chelsea Mann, a *Fényemberek* rendezője. – Nick, istenien nézel ki! Lehet, hogy most furcsán érzed magad, de hidd el, hogy a kamera ezt nagyon szeretni fogja! Ami sok a való életben, az a vásznon csodálatosan mutat.

– Ez minden egyes forgatási napon így lesz? – kérdezte ijedten Nick, s közben elkeseredetten próbált megfelekedni az érzésről, hogy elviselhetetlenül ég a szeme. – Miért kellene ezek a csillogó pöttyök a szemembe?

– Ne aggódj, azért nem lesz ez így mindennap. A kontaktlencse csak akkor kell, amikor közös jeleneted van Heilyvel. Tudod, a fényembert többek között az is megkülönbözteti az átlagembertől, hogy csillogó pöttyök táncolnak a szemében, amikor a közelében van a nő, akit szeret...

– De nem lehetne valamit rákenni a nőre is, akit szerettek...? Illetve, akit Chris Diamond szeret? – kérdezte panaszosan Nick, majd Heily felé nézett. – Nézzétek meg az önelégült arcát!

– Nincs mit tenni, Nick. Heily védjegye a szerepe szerint a természetesség. Így van ez a regényekben is.

– Akkor legalább küldjétek ki, légyszil!

Heily ebben a pillanatban felállt, és egy gondosan célzott, szép ívű mozdulattal behajította az almacsutkát a kukába. A csutka épp Nick orra előtt repült el, aki ettől egy pillanatra hátrahőkölt. Heily tüntetőleg sóhajtott egy nagyot, majd hátravetette vörös hajkoronáját, és kiment a sminkszobából. Nick rosszallóan ingatta a fejét.

– Rémes ez a lány! – fordult szomorkás arccal a fodrász és a rendező felé. – Az első perctől iszonyú undok velem, és komolyan aggódom, tudunk-e megfelelően együtt dolgozni. Hiába próbálok vele összebarátkozni, normálisan beszélgetni sem hajlandó velem.

Chelsea Nick vállára tette a kezét, és rámosolygott.

– Te csak nyugodj meg, drágám! – Aztán a fodrászhoz fordult. – Buffy, szerintem még egy kis zselét nyugodtan tehetsz Nick hajára, és talán a szemöldökét sem ártana egy kicsit rendbe hozni...

– Hát ez remek... – morgott a színész, miközben Buffy csipe-szekkel esett neki. Chelsea elszántan folytatta.

– Nick, arról van szó, hogy össze kell szoknotok! Heily és te remekül mutattok együtt, és istenadta tehetséggel vagytok megáldva. A gond inkább azzal van, hogy mindketten nagyon kezdők és nagyon fiatalok vagytok, teljesen természetes, hogy nem tudtok mit kezdeni a helyzettel.

– Heily nem könnyíti meg a dolgom, egyszerűen utál engem. Pedig én, hm... – Nick ajka féloldalas mosolyra húzódott. – Mindig nagyon jól kijöttem a lányokkal.

– Ebben nem is kételkedtem! – nevetett fel Buffy.

– Szerintem Heily az undokságával csak a zavarát szeretné leppezni – érvelt Chelsea. – Itt vagy te, semmi közöttök egymáshoz, és tegnap mégis megcsókoltad őt. Erre a normális női reakció alapesetben egy ágyékon rúgás lenne, tőle pedig nem ezt várjuk el, de nem ám...! Hanem azt, hogy aléljon el a karjaidban a szerelemtől. Nick, próbáld a helyébe képzelni magad! Te férfi vagy, neked a testiség egész mást jelent, mint egy tizenhét éves lánynak.

– Nem igazán – mondta Nick. – De nekem nem jelent gondot elvonatkoztatni a helyzettől, és elképzelni, hogy szerelmes vagyok

Heilybe. Ha olyan jó színésznő, akkor rettentően taszító lehetek számára, hogy ez neki nem sikerül.

– Szerintem szó sincs erről, már ha beleszólhatok! – mondta Buffy. – Apukám, most ne mozdulj! Lehet, hogy egy kicsit fájni fog.

– Mit csinálsz?

– Mondtuk, hogy egy kicsit meg kell igazítanom a szemöldököd, de ha állandóan sajtkukacot játszol, nem férek hozzá!

Nick becsukta a szemét, megpróbált ellazulni, de azonnal összerándult a fájdalomtól.

– Aúúú!

– Maradj csendben és tűrj! Ez az alap ebben a szakmában.

– Oké, én próbálok, de... aúúú! Buffy, mit is akartál mondani, mielőtt kínozni kezdtél?

– Bocs, srácok, most el kell mennem megnézni, hogy áll a világítás a stúdióban. Buffy! Ne csináld ki a srácot teljesen, egy ideig még szükségünk van rá!

Chelsea mögött becsapódott az ajtó, Nick felszisszent.

– Nagyon vicces – morgott. – Ennyit szórakozni más nyomorán. Au, au, au! Buffy, könyörögve kérlek, tereld el a figyelmem valamivel!

– Oké. Szóval, mielőtt Chelsea kiment, azt próbáltam neked elmondani, hogy szerintem Heily Anderson egyáltalán nem utál. Az eddigi közös jeleneteitek előtt úgy izgult, hogy nem lehetett szól-
ni hozzá, és a vak is látja, hogy amikor a közelében vagy, teljesen megváltozik a viselkedése. Ideges, feszült lesz. Amúgy sem egy szószátyár teremtés, ami gyanítom, azért van, mert a milliárdos stúdió-
vezető szülei miatt épp elég komplexussal küzd. Aztán most itt vagy te, azaz egy újabb dolog, amin rágódni lehet.

– Így belelátsz Heilybe? De ha nem utál, akkor mi a baja velem?

– Ne már, hogy magadtól képtelen vagy kitalálni!

– Lehet, hogy nincs elég fantáziám – mondta Nicholas.

Buffy a sajátjánál magasabb, vékonyabb hangon szólalt meg:

– Jaj, Buffy, Nick úgy tetszik nekem, de a papa és a mama mindig azt mondja, hogy katasztrófához vezet az, ha összejönnek egy film szereplői a valóságban is. – A fodrásznő a saját hangján folytatta. – Édes, a nők mindig a fodrászuknak öntik ki a szívüket!

Nick kinyitotta a szemét, és meredten nézett Buffyra, aki harsányan nevetni kezdett.

– Kész a szemöldököd, kis oroszlán, mehetsz az arénába!

– De hát Buffy...

– Többet nem mondok, akkor sem, ha így nézel rám! Nálam ezzel nem mész semmire, mert nem bukok a csibészes mosolyú szellemalakokra! – mondta vidáman a nő, majd finoman kitessekelte Nicket a helyiségből.

A színész sietős léptekkel indult a stúdió felé. Közben megrázta a fejét. Buffy csak mondani akart valami nagyot, vagy egyszerűen viccelt. Heily Anderson idáig ugyanis a legkisebb jelét sem adta annak, hogy Nick bármilyen szinten is bejönne neki, mint férfi. A forgatásokon kívül gyakorlatilag nem is találkoztak, pedig nem ártott volna jobban megismerniük egymást. Előző nap is elhívta Heilyt ebédelni. A lány undokul odavágta, hogy nem egyezik az ízlésük, és nem találnának olyan éttermet, ami mindkettejüknek megfelelne. Nick elhatározta, ma megint tesz egy próbát, és nem hagyja magát ilyen könnyen lerázni. Még a tonhalas salátát is bevállalja végszükség esetén. Elvégre a filmnek sem tesz jót Heily gyerekes viselkedése, és Nick tudta, mielőbb sort kell keríteniük egy komoly beszélgetésre. Nem akadt még lány, akit ő ne vett volna le a lábáról egyetlen mosolyával. Ez most új, szokatlan helyzet volt. Nick Richardsnak viszont egyáltalán nem tetszett a felállás.

6. fejezet

Érzelmek

Heily nem tudott mit kezdeni a remegéssel. Az anyja tanította neki, hogy amikor ideges, lélegezzen mélyeket, számoljon el magában tízig, és gondoljon valami másra. Nem ment. Már hatodszor vették újra a jelenetet, mert ő állandóan elrontotta, és Chelsea minden volt, csak nem elégedett, noha a rendezőnő tagadhatatlanul türelmesen viselkedett. Nick is hasonlóképpen: a sokadik „oké, ennyi, vegyük újra” kiáltás után is megértően mosolygott Heilyre, aki csak még rosszabbul érezte magát. Pedig tudta, hogy helyre kell tennie a lelkében mindent, nem mondhat csődöt színésznőként csupán azért, mert a partnere iszonyú erős hatással van rá. Pedig legelőször, Nick meghallgatásán annyira jól ment minden! Persze, aznap neki túl sok szerepe nem volt, de akkor is, könnyedén ura tudott lenni a helyzetnek. Aznap hazafelé az autóban megállás nélkül Nickről csacsogott az anyjának, már-már túl lelkesen.

– Jaj, Heily, máris elvarázsolt! – mondta neki Lianne. – Pedig nem tenne jót a munkának semmiféle románc. Még csak az hiányzik a produkciónak, hogy egymásba szeressetek, aztán fél év múlva

összebalhézzatok, és ne tudjuk normálisan leforgatni a filmeket. Kicsit sok pénzt fektettünk ebbe a Fényemberek-projektbe apáddal.

– Korábban mindig azt mondtad, jó, ha megkedvelem a partneremet...

– Az odáig rendben van, csakhogy az arcodon egész más látok, amikor róla csacsogsz. A lelkesedésedet a szerepbe tedd bele! Az még jót is fog tenni. De kérlek, Heily, nagyon kérlek, ne veszélyeztesd a produkciót holmi felelőtlen kapcsolatba bonyolódással...

– Pedig ő is olyan kedves volt velem...

– Mindig a nő dönt! – nézett rá jelentőségteljesen Lianne. – Ne hagyd, hogy az érzelmeid elsodorjanak!

Nos, ezt az utasítást Heily túlságosan is betartotta. Legalábbis a felszínen. Olyannyira, hogy amikor csak Nick a közelében volt, ideges lett, zavarba jött, amit aztán igyekezett pikírt, már-már bántó megjegyzésekkel leplezni. S amikor Heily végre a stúdióba került, ahol még az anyja szerint is szabadjára engedhette volna az érzelmeit, ez nem sikerült, mert úgy szégyellte magát Nick őszinte tekintete előtt a gorombáskodások miatt. Közel engedni, ugyanakkor távol tartani. Nem, ez a két dolog nem fért össze. Heily úgy érezte, lassan becsavarodik, és minden erejét latba vetve próbált összpontosítani, hogy hetedszerre már ne rontson el semmit a jelenetben.

– Ne utálj ennyire! – suttogta Nick, miközben visszaálltak a kiindulási helyzetbe. Heily a megejtően kedves tekintettől csak még rosszabbul érezte magát.

– Nem utállak! – sziszegte a fogai között, nem túl szívélyesen.

Nick egy pillanatra megszorította a kezét. Az érintéstől Heily libabőrös lett.

– Most megcsináljuk! – mondta halkan, de annál meggyőzőbben a színész, majd elhangzott a búvös „tessék”, és újra nekifutottak

a dialógusnak. Meghitt jelenet volt, ami a főszereplő, Jane szobájában játszódott éjjel, egy vöröses fényű olvasólámpa mellett. Ez volt az első éjszaka, amit a történet hősei együtt töltöttek, így ugyancsak kellettnek érzelmek az arcokra. A jelenet alatt Heily pár pillanatra megengedte magának, hogy csakis Nickre figyeljen. Tekintete elidőzött a borostyánszemekben táncoló ezüstpöttyökön, és vagyokban mert volna fogadni, hogy egy év múlva ilyenkor minden magára valamit is adó amerikai srác ilyet fog viselni. Nick tiszta, szép vonású arcát ez a trükk csak még különlegesebbé tette.

– Kérlek, mondd el, hogy te mit gondolsz erről? Hidd el, megértem, ha túlságosan megijeszt ez az egész, s akkor már megyek is. Talán jobb is lenne... – mondta Nick Chris Diamondként.

– Eszedbe ne jusson! Én csak jól jöhetek ki a dologból, így legalább biztos téged látalak majd utoljára, mielőtt meghalok – mondta halkán a szerepe szerint Heily, s a tekintete öntudatlanul fürkészte Nick arcát, egészen a jelenet végéig.

– Látjátok, megy ez nektek, gyerekek! – kurjantotta el magát Chelsea. – Már-már úgy néztetek ki, mint akik szeretik egymást! Oké, ebédszünet. Háromtól a szabadban folytatjuk, mindenki legyen pontos!

A stúdióban nyüzsgés támadt, Heily félszegen huppant le Jane ágyára, és a padlót nézte.

– Jó étvágyat az ebédhez! – vetette oda Nicknek fel sem pillantva, de a fiú ez egyszer nem hagyta magát lerázni. Leült Heily mellé – persze nem olyan közel, mint amikor jelenetben voltak –, és panaszos hangon megszólalt.

– Hajlandó lennél rám nézni?

Heily érezte, hogy a szereplőktől egyébként is pirosposzsgás arca lángba borul, amint Nickre pillant.

– Ne haragudj, nem akartam neked rossz perceket okozni – kezdte halkán. – Én... én nem is tudom, mi van velem.

– Én tudom. Új neked a helyzet, ez a gond. Tudom, hogy csak két évvel vagyok idősebb nálad, de már eljátszottam néhány szerelmes szerepet...

– Hát azt mindjárt gondoltam... – szólt közbe Heily, de legszívesebben visszaszívta volna a mondatot, mert máris úgy hangzott, akár egy féltékeny feleség. Nick azonnal átlátta a helyzetet, és próbált elfojtani egy mosolyt.

– Szóval csak azt akartam mondani, hogy amikor először csináltam, nekem is furcsa volt ez a helyzet, de hidd el, hozzá lehet szokni. Azzal viszont nem segítesz a dolgon, ha kerülsz engem, mint egy pestisest!

– Nem is kerüllek. Egész nap együtt vagyunk – mondta határozottan Heily.

– Igen, de ahogy kialszanak a lámpák, te menekülsz.

– Mert így a legjobb – mondta jelentősegteljesen a lány.

– Ki mondta neked ezt a blódséget?

– Hagyjuk... – legyintett Heily. – Nem fontos.

– Oké, oké, nem nyagatlak. De azért kérnék tőled valamit.

– Mit?

– Tedd meg nekem azt a szívességet, hogy bármi is az, ami miatt nem szívelsz engem, egy kis időre most elfelejted, és eljössz velem ebédelni!

– Nem tudom, jó ötlet-e...

– Mindenki megérdemel egy esélyt. Még én is, nem gondolod? – kérdezte Nick olyan megejtő szemekkel, hogy Heily szíven tudta volna szűrni magát, amiért így megnehezítette ennek a tüneményes embernek az elmúlt heteket.

– Rendben, menjünk! De pizzát nem eszem... – mondta megadóan Heily.

– Fél éven belül részoktatlak.

– Fogadjunk száz dollárban, hogy nem.

– Állom – kacsintott Nick, majd szó nélkül kivette Heily kezéből a táskáját. Udvarias volt, ami a Beverly Hills gimibe járó srácokat nem jellemezte. Nick egyébként is annyira más volt, mint a fiúk, akik Heily után futkostak. Érettebb, kedvesebb, érzékenyebb, nyitottabb, valahogy olyan... európai. Nincs erre jobb szó. Heily látta a hasonló vonásokat Nickben és az édesapjában, pedig az égvilágon semmi közös nem volt bennük azon kívül, hogy egy kontinensről származtak. Némán sétáltak a Sun Garden felé a szikrázó napfényben. Nick kinyitotta Heily előtt az étterem ajtaját, majd ráterítette a pulóverét a lány vállára, mert túl erős volt odabenn a légkondi. *Igazán szemét vagyok!* – gondolta Heily. – *Rendkívül szemét!*

– Lianne, ha ez így megy tovább, problémáink lesznek! – mondta gondterhelten Chelsea, miközben belépett a producernő irodájának ajtaján. Lianne egy hatalmas papírkupacból pillantott fel, és összeráncolta a homlokát.

– Jaj, Chels, ne kezd már te is! – mondta, miközben felállt, és megmozgatta a vállait. – Szórakoznak velünk a befektetők, Gilbert éjt nappallá téve tárgyal, és ráadásul újra kell gondolnunk a költségvetést. A jelenetek, amiket Írorszáiban forgattok majd, némileg összekuszáltak a szálakat...

– Csakhogy ez egy produkció, ahol nemcsak számok vannak, hanem emberek is – emlékeztette Chelsea a producert, majd egy székre mutatott. – Leülhetek?

– Te tényleg valami komoly dolgról akarsz beszélni – mondta fásultan Lianne. – Essünk túl rajta, drága barátnőm, mi nyomja a lelked?

– A lányod.

– A lányom...?

– Pontosan. Lianne, nem haladunk úgy, ahogy kellene. Tegnap egész nap egy nyomorult jelenetet tudtunk felvenni, mert Heily teljesen kifordult magából. Ez most nem az a lány, akit a castingon láttunk! Tiszta görcs, hiteltelen, mintha egyszeriben eltűnt volna belőle minden, ami miatt kiválasztottuk Jane szerepére. Jaj, Lianne, ne nézz így rám! Mocsoknak érzem magam, mert a lányodról van szó, de... nem haladunk, a pénz viszont fogy, és gondoltam, kötelességem téged erről tájékoztatni. Számptalan módon próbáltam őt oldottabbá tenni, megnyugtadni, de egyszerűen nem megy. Ha Nick belép az ajtón, Heily lebénul, hiába volt előtte nagyon ügyes a próbán...

Lianne visszahanyatlott a székébe. Szívélyes félmosolya sem rejtette el a csalódottságát. Egy ideig némán dobolt a tollával az asztalon, majd elgondolkozva megszólalt:

– Azt hiszem, ez az én hibám... – suttogta, majd ránézett Chelsea-re. – Ne okold Heilyt! Még ma beszélni fogok vele.

– Mire gondolsz?

– Azt hiszem, mondtam neki valamit, ami összezavarta. Tudod, nagyon félttem őt az esetleges csalódásoktól, és megkértem, hogy vigyázzon, ne habarodjon bele túlzottan Nickbe. Most képzeld el, mi történne! Ha netalán összevesznének, az végzetes következményekkel járhatna a filmre nézve. Ha pedig jól sül el a dolog, már-már mint a kapcsolatuk... belegondolni is rossz! A rajongó kislányok szét fogják cincálni Heilyt. Már az is nagy bűn lesz a szemükben,

hogy a vásznon Nickkel van. Ha a való életben is így lenne... Heily veszélyben volna. Az amerikai tinik beteges rajongási szokásairól azt hiszem, neked nem kell kiselőadást tartanom, Chels.

– És amikor a paranoiádat megosztottad Heilyvel, arra nem gondoltál, hogy micsoda károkat okoz a filmben, ha nem engedheti szabadjára az érzéseit? Az eszedbe sem jutott, hogy nincs szebb, hitelesebb, megindítóbb a vásznon, mint ha két emberből sütnek az érzelmek? Bocsáss meg, hogy ezt mondom, Lianne, de szerintem anyaként és producerként is rossz döntés volt a frászt hozni a gyerekre.

– Igen – látta be Lianne elgondolkozva. – Azt hiszem, igazad van.

– Lehet, hogy ezt már nem tudjuk helyrehozni. Félő, hogy keresnünk kell egy másik színésznőt. A kis Ashley Greene-hez mit szólnál? – A rendezőnő kedvesen mosolygott, de a szemében gonosz kis fény villant.

– Oké, elég, elérted a célod – emelte fel a karjait Lianne. – Heily teljesen összeomlana, ha kiraknánk a *Fényemberekből*. Bocsánatot kérek tőle, amiért rossz tanácsot adtam. Aztán fél év múlva majd ugyanitt tartunk, mert összetörte a szívét, és azért nem tud dolgozni. Patthelyzet.

– Miért vagy ebben olyan biztos? – kérdezte Chelsea. – Nick helyes kölyök. És én a helyedben azon is elgondolkoznék, hogy vajon van-e Heilynek más választása...? Lesz-e még férfi a közelében Nick-en kívül a következő években? Te is tudod, hogy az utolsó lámpa három év múlva alszik ki a stúdióban... a nagy szabadság pedig csak addig tart, amíg ki nem jön az első film, ha érted, mire gondolok. Attól tartok, hogy ez sorsszerű, és nem is lehetne másként...

– Chelsea, tanácstalan vagyok... Van igazság abban, amit mondasz, és ha józanul, hideg fejjel tudnám nézni ezt a lányt, úgy, mint

bármelyik másik színésznőt, valószínűleg nem aggodalmaskodnék ennyit. De Heily a lányom... még csak tizenhét éves.

– Drágám – mondta szelíd mosollyal Chelsea. – Akkor kellett volna aggódnod, amikor a filmipar közelébe engedted. Most már késő! Nagyon kérlek, szedd le Heily válláról a mázsás súlyokat, amiket rápakoltál, különben attól tartok, tényleg másik színésznőt kell keresnünk. Ezt nagyon sajnálom, mert szívből kedvelem a lányodat, ráadásul Nick munkájára hihetetlen jó hatással van, hogy ő játssza Jane-t...

– Nem, erről inkább nem akarok hallani – szakította félbe Lianne.

– Nos, ha valaha is eljutunk az ütősebb szerelmi jelenetekig, szeretem ne gyere a forgatás közelébe – nevetett Chelsea. – Már látlak is az aggódó mami szerepében, aki lánykája érényének védelmében félbeszakítja a munkálatokat, s vörös hajánál fogva kirángatja a stúdióból az elképedt tinit...

– Örülök, hogy ilyen jól szórakozol.

– Lianne, csak próbállak ráébreszteni, milyen nevetségesen viselkedsz...

– Tényleg? – ráncolta a homlokát a producernő. – Ez aggasztó.

– Hé, ne parázz már, ott leszek mindvégig, mint gardedám!

– Mindenhol nem tudsz ott lenni...

– Mindenhol nem is kell ott lennem. Képzeld, ma kettesben mentek ebédelni. Nem hinném, hogy az étteremben leteperi és gátlátalanul a magáévá teszi...

– Chelsea, elég! Nincs jobb dolgod? – Lianne kényszeredetten nevetett. – Ha beszélni mersz erről valakinek a stábben... mindenki rajtam röhögne.

– Kezded kívülről látni magad, ez jó – mosolygott Chelsea.

Lianne arca elkomorodott.

– Vigyázz a kislányomra, kérlek! Amikor a jövő héten Írországra utaztok... este mindenki maradjon a saját hálószobájában!

– Bezárom őket külön-külön, a kulcsokat pedig lenyelem! – nevetett Chelsea. Nem értette, Lianne miért félti ennyire Heilyt. Nem sokat tudott a fiatal lányról, de annyit igen, hogy mindig nagyon jól tanult, sosem járt szórakozni. Egész kislány kora óta azon dolgozott, hogy egy napon jó színésznő legyen belőle. Míg az osztálytársai a parkban lógtak, és stikában szívták a szülők készletéből lenyúlt mariskás cigit, addig Heily egyik mozifilmet nézte a másik után, figyelte az alakításokat, vagy épp forgatókönyveket olvasott az ágyán heverészve. Kívülálló szemmel Heily maga volt a megtestesült jó kislány, minden szülő álma. *Milyen sőtlan élete lehet szegénynek! Én ugyan nem fogom lenyelni azokat a kulcsokat...* – Chelsea magában nevetgélve csukta be Lianne irodájának ajtaját.

7. fejezet

Olvadó jég

– **J**esszusom, már fél három! – sikkantott fel Heily, amint az órájára pillantott. – Azonnal indulnunk kell, szerintem már így is el fogunk késni...

– Dehogyan! – mondta Nick, de azért engedelmesen felállt, s mielőtt még Heily észbe kapott volna, a sajátjával együtt a lány tálcáját is visszavitte a pulthoz. *Az önkiszolgáló éttermeknek megvan az a szépsége, hogy az ember megcsodálhatja a partnere hátsóját, amint az visszaviszi a maradék kaját.* – A lány magában mosolyogni kezdett ezen a gondolaton, s érezte, hogy ismét lángba borult az arca, amikor Nick visszafordult és ránézett. Szégyenlősen lesütötte a szemét. Zavarta az érzés, hogy majd kiugrik a szíve, amikor belenéz azokba a furcsán zöldesbarna szemekbe. Az izgatottság nem múlt el, pedig már két órája beszélgettek a hamburgerbüfében. Többnyire Nick kérdezett, Heily pedig mesélt, és amikor nem a gyomrában repkedő pillangókkal volt elfoglalva, egészen jól érezte magát filmbéli partnere társaságában. Nicket nagyon érdekelte, milyen az élet Los Angelesben, hogyan nőtt fel Heily, és egyáltalán, hogy került a pályára. A lány pedig elmondta, hogy kiskora óta színésznak készült, és

a szüleitől rengeteg biztatást kapott. Gilbert és Lianne minden segítséget megadott neki ahhoz, hogy minél többet megtudjon a szakmáról, amibe ők is szerelmesek voltak.

– Érdekes gyerekkorod lehetett mellettük...

– Érdekes, de annyira azért nem boldog – mondta őszintén Heily. – Mondjuk, ha szereted a folytonos rohanást és nyüzsgést, hogy többet vagy forgatásokon, mint otthon vagy az iskolában, pedig semmi keresnivalód ott, akkor csakugyan élvezhető. Tudod, amikor kicsi voltam, apu még egyszerű vágóként dolgozott, és egy kis lakásban éltünk. Abban a szobában aludtam, ahol ő dolgozott, és éjszakánként folyamatosan hallottam a gépek zúgását...

– És a mamád?

– Lianne akkor indította el a produkciós irodáját, és éjjel-nappal agyalt valamin, nem sok ideje volt rám. De sosem haragudtam érte. Hamar megtanultam a játékszabályt: első a filmszakma. Amikor negyedikben leestem egy lóról, és eltört a karom, anyám épp fontos befektetőkkel tárgyalt. Az osztálytársam szülei vittek kórházba, és Lianne csak órákkal később jött értem. Hogy ordítottak velem az orvosok! – mosolygott a lány. – Míg élek, nem felejttem el. Én meg csak annyit kérdeztem tőle: mama, ugye tető alatt a szerződés, és kezdhetitek a forgatást? Látod, körülbelül így mennek a dolgok az én családomban.

– Akkor a te életed is csak a felszínen irigylésre méltó... – mondta Nick, és megsimogatta Heily kezét. A lány, mint akit áramütés ért, úgy rántotta el a karját, s ezzel a hirtelen mozdulattal felborította a poharát. A narancslé egyenesen Nick ölében landolt.

– Jaj, ne haragudj! – szabadkozott Heily, majd fölugrott, és zavarodottan kezdte Nick ölébe rakosgatni a szalvétákat. – Olyan béna vagyok! Jaj, kérlek, legalább ne röhögj rajtam ilyen hangosan!

– Olyan vicces kis portéka vagy! Az előbb elrántottad előlem a kezed, most meg itt tapizol!

– Nick Richards, egyszerűen szörnyű alak vagy! – mondta mérgesen Heily, majd visszaült a székére. A kezei ragacsosak voltak az üdítőtől, az arca lángolt, beszélgetőpartnerén pedig látszott, mennyire élvezi a helyzetet.

– Látod, ilyenek vagyunk mi, európaiak.

– Olyan nagyra vagy a származásoddal! – pimaszkodott Heily. – Pedig igazán nem kellene! Már mondtam neked, félig én is angol vagyok, s ha tudni akarod, magyar ősökkel is büszkélkedhetem.

– Magyar ősökkel?

– Úgy bizony. Az apai nagyanyám magyar volt. Úgy hívták, hogy Erzsébet.

– Fura név.

– Nálunk ez Elisabeth, tudod, de arrafelé ez egy nagyon népszerű név. Szóval Erzsébet nagymamától örököltünk egy házat Magyarországon. Körösújfalu a hely neve, ahol alig ötszáz ember lakik. Ha egyszer majd el akarok bújni a világ elől, akkor odaköltözöm abba a kis házikóba. Még sosem jártam ott, de egyszer esküszöm, hogy elmegyek oda. No, erre mit lépsz?

– Heily, te összefüggéstelenül fecsegsz mindenféle badarságot, mert rettentően zavarba jöttél... – mondta szeretetteljes mosollyal az arcán Nick.

– Akkor, mondd, miért rontasz tovább a helyzetemen?

– Csak arra szeretnék rámutatni, hogy muszáj volna elengedned magad a társaságomban. Chelsea nagyon boldog lenne, ha délután jobbak lennének...

– Kérlek, ne dörgöld ezt az orrom alá! Igyekezni fogok, ígérem.

– Biztos nem akarod elmondani, mi bajod van velem?

– Semmi, hidd el! Csak... csak magammal van bajom, azt hiszem.

– Ha barátok lennénk, elmondanád?

– Biztosan.

– Akkor, ha barátok leszünk, majd elmondod?

– Nick, mi sohasem leszünk barátok.

Nick nem tudta, hogyan értelmezze ezt a mondatot, de nem mert tovább puhatolózni. Nem akarta, hogy a lány bezáruljon, akár egy bejedt kagyló, csak mert ő türelmetlen volt, és túl messzire ment. Figyelte a vele szemben ülő pici lányt, amint törülkövendőt vesz elő a táskájából, és próbálja az üdítő nyomait eltüntetni. Hófehér keze, vékony ujjai voltak, a bőre már-már áttetszően finom. Túl sokáig törölgette a kezét, Nick érezte, nem több ez, mint pótcselekvés, hogy ne kelljen az ő szeméibe néznie. Amikor felpillantott, a tekintete riadt volt, és közölte, hogy el fognak késni.

Nos, ennyit a meghitt ismerkedési ebédről. De kezdetnek ez sem volt rossz. Kiléptek az utcára, és leintettek egy taxit. Szótlatlanul ültek a hátsó ülésen, Nick hiába próbálta Heily tekintetét keresni, a lány konokul bámult kifelé az ablakon. A színész nem tudhatta, de partnernője azon rágódott, vajon mi üthetett belé, hogy ilyen sok dolgot megosztott vele az életéről, hogy így megnyílt, miközben beszélgettek. Megijesztette őt az érzés, hogy a férfi, akivel az anyja szerint a világ legnagyobb ostobasága volna összejönni, ellenállhatatlan erővel vonzza őt. A taxi a Blue Jay Way irányába fordult, a dombok felé. Most forgattak először külső helyszínen, és Nick iszonyú kíváncsi volt, milyen lesz az új közeg. Ahogy megérkeztek, rögtön látták, hogy a forgatás helyszínét kordonokkal vették körül. Ahogy kiszálltak az autóból, Sandra Connor már tizenöt méterről rájuk kiáltott.

– Heily! Gyere gyorsan, késésben vagyunk! Rendbe kell hozni a hajad!

A lány egy pillanatig tétovázott, Nick megsimogatta a vállát.

– Menj csak, majd én lerendezem a taxit! – mondta gyöngéden, és Sandra felé tolt a vonakodó Heilyt, majd a sofőr felé fordult. Leszámolta a bankjegyeket, és udvariasságból csevegett egy-két percet az idős taxissal, aki idehozta őket. Az öreg iszonyú kíváncsi volt, milyen film készül itt a szabadban. Már épp a sminkes kocsi felé akarta venni az irányt, hogy ismét megkínózzák a rémes kontaktlencsével, amikor megszólította néhány fiatal lány.

– Bocs, ne haragudj... – kezdte az egyik. – Meg tudnád mondani, hol van a...

– Elnézést, de nem ismerem Los Angeles, nem tudlak benneteket útbaigazítani... – szakította félbe a lányt Nick, mert tudta, hogy a stáb már várja őt.

– Ó, nem is erről van szó – folytatta a másik lány. – Te itt dolgozol ezen a forgatáson?

– Igen – mondta türelmesen Nick.

– Meg tudnád mondani, hogy ki játssza a *Fényemberek*ben Chris Diamondot?

– Nos... hát... úgy áll a helyzet, hogy én... – mondta Nick bizonytalanul.

– Te? Ezt nem hiszem el! Diana, Claire, nem lehetünk ennyire szerencsések! Aláírnád a könyveinket? Készíthetünk néhány közös fotót?

– Persze, de nekem...

– Csak egy percre, kérlek, kérlek... – mondta a lány, akit az előbb Claire-nek szólított a barátnője, s miközben áhítattal nézte Nicket, a kezébe nyomott egy *Fényemberek* regényt és egy tollat.

A színész zavartan írta alá a nevét, majd túrte, hogy egymás után mindegyik lány mellé álljon egy fényképre. Nem igazán értette a helyzetet. Hiszen még az égvilágon semmit nem tett! Miért akarják ezek a lányok az aláírását, miért akarnak közös képet vele? Ez örület! Chelsea mondott olyasmit, hogy az első rajongók megjelenésére már a forgatások alatt számítani lehet, de Nick nem gondolta volna, hogy rögtön az első külső helyszínen ilyesmi történik majd! Hízelt neki a dolog, de akkor sem értette. Úgy vélte, ahhoz, hogy az emberek szeressék, először le kellene valamit tennie az asztalra. Szinte kábultan köszönt el a lányoktól, és ment be Heily után a lakókocsiba. A lány már a tükör előtt ült, a haja gyönyörű loknikba bodorítva omlott a vállára. A leheletnyi arcpirosító még jobban kiemelte kislányos báját. Nick egy pillanatra megfeledkezett a kinti jelenetről.

– De jó így a hajad! – mondta őszintén.

– Tudod, ma van az eljegyzési partitok! – kacsintott Nickre Buffy, Heily pedig rosszállóan nézett a fodrásznőre. – A következő héten pedig Írországba utaztok nászútra!

– Ilyen sokáig feltartott a taxis bácsi? – kérdezte Heily Nicktől, csak hogy Buffy végre hagyjon fel a kínos megjegyzésekkel.

– Uh... nem – mondta zavartan Nick. – Nem fogjátok elhinni, de autogramot adtam. Én!

– Akkor kezdődik – mondta bölcsen Heily.

– Mi kezdődik?

– Az örület. Nicholas, szét fognak szedni a nők – mondta mímelt szenvedéssel a hangjában Buffy.

Nick nem válaszolt. Heilyt figyelte, aki szomorú szemekkel nézegette saját tükörképét. Nick szeretne volna tudni, mi járhat a fejében. Szerette volna megölelni. De tudta, hogy Buffy jelenlétében

nem tehet ilyet. Meg amúgy sem. Elvégre nem akarta, hogy az épp csak megszáradt farmere megint csurom víz legyen. Ráadásul Heily most forró teát kortyolgatott, és az éget. Az ölelés ma elmarad.

– Megyek, megpróbálom visszarakni a szemembe azt a borzalmat... – mondta Nick halkán, majd kilépett a lakókocsiból. A stáb a terület túloldalán épp az esőgépet üzemelte be. A színész döbbenten vette észre, hogy a filmesek mögött, a kordonokon túl a három lányból harminc lett. Ebben a pillanatban kezdte megérteni, mire gondolt Heily, amikor azt mondta, sosem lehetnek barátok. *Nem is akarok Heily barátja lenni...* – harsogta a fejében egy hang.

8. fejezet

Különleges

Persze, Mrs. Richards, úgy lesz... Akkor a jövő szombaton... Nem, nem szólunk neki, mert az csak megzavarná őt a munkában, kérem, ön se tegye!... Nem, nem beteg... Köszönöm, Mrs. Richards! Viszonthallásra! – Will ingerülten nyomta le a telefon gombját, majd a kis készüléket a farmerja zsebébe süllyesztette.

Az istenit, mit képzél Nick Richards anyja? Ő nem holmi bébicsősz, hanem színészügynök, az ég szerelmére! Ráadásul a kliense majd kicsattan az erőtől, az egészségtől, a családjá meg minden másnap őt zaklatja, mintha a kölyök még pelenkás volna. Will mégis úgy érezte, megéri a Richards szülőket pesztrálni, mert úgy tűnt, ezúttal különleges igazgyöngyre bukkant. Még csak egy hónapja kezdték forgatni a *Fényembereket*, de a szakmában máris elterjedt a hír, hogy egy szenzációs új tehetségre tett szert a Diamond stúdió. Tiszta örület, csak kilenc hónap múlva mutatják be a mozi első részét, s néhány napja jött a telefon, hogy Nicket kölcsönkérné a Paramount egy vígjátékra, amíg az utómunkálatok folynak!

Will maga sem értette ezt a hatalmas érdeklődést, ám megvilágosodott, amikor először kilátogatott a *Fényemberek* forgatására. Nickben kétségtelenül megvolt az a bizonyos plusz. Valami Brad Pitt sármjából, Jude Law erotikus kisugárzásából és Keanu Reeves úriemberségéből. Ráadásul ez a képesség a vörös kis Heily Andersontól még inkább ragyogott, mert a vak is láthatta, hogy már most egymásba vannak csavarodva. Az, hogy Heily jó színésznő vagy sem, jelen körülmények között nem számított. Egyértelmű volt, hogy ennek a filmnek ki lesz az igazi sztárja. Nicknek Chris Diamond szerepével nyert ügye van. Az isten áldja meg Sandra Connort és a fantáziáját!

– Helló, Will! – szólította meg ekkor az író, akire épp gondolt.
– Hogy állsz a nagy megbízatással?

– A zsebemben lapulnak a repülőjegyek. A kölyök nagyon boldog lesz...

– Ebben biztos vagyok! Eszelősen vágyik haza, és olyan keményen dolgozik, hogy igazán megérdemli ezt a kis ajándékot.

– Lianne tud erről?

– Nem – rázta meg a fejét Sandra. – És ne is tudjon! Frászt kapna attól, hogy esetleg Heily is vele tart, én pedig nem hinném, hogy a mi kis színésznőnk szívesen lemondana erről a kalandról...

– Beszarok a szüleiktől – mondta értetlenkedő arckifejezéssel Will. – Ezek ketten itt nem pelenkások már! Mégis mitől félnek, hogy elvesznek?

– Egyelőre inkább csak attól, hogy egymásban vesznek el... – mosolygott Sandra.

– Tudod, ha ezt az opciót vesszük, még egy kicsit irigy is vagyok rájuk. Nekem nem kéne a sztársággal együtt járó sok franc, de az első szerelem romantikája...! Anyukám, hol van már a tavalyi hó!

– Látod, Will, én azért írok regényeket, hogy mindezt újraélhessem.
– Mindig belezúgsz a főszereplődbe?
– Ez kulisszatitok, de neked elárulom: igen.
– Aranyom, és nem írhatnál, mondjuk, rólam valami jó sztorit?
– Jaj, Will! Már megelőzött a híred! Nem akarok elkapni semmit... – nevette el magát Sandra, és visszasétált a stábhöz.

– Szép kép! – mormolta maga elé Will, miközben a távolodó nő után nézett. Szerette a kerekded tyúkokat, s az írónőnek ráadásul a dumája is jó volt. Úgy gondolta, ha a következő héten ő is a stábbal utazna Írországba, talán jobban megismerhetnék egymást. Az ügynök még egy órán át figyelte a jelenetet, amelyen épp dolgoztak, aztán Chelsea közölte, mára befejezték. Ideje volt már, hiszen tizenkét órát forgattak aznap. A kölyök halál profinak tűnt: míg forgott a kamera, nyoma sem volt az arcán a fáradtságnak, ám amikor kialudtak a lámpák, ásítózva közeledett Will felé.

– Rendes dolog tőled, hogy értem jöttél ma – mosolygott fáradtan Nick.

– Kisapám, védem a befektetésem! Az éjszaka közepén nem engedlek taxizni, mert anyád szétszed engem, ha csak egy hajad szála is meggörbül.

– Nem értem, miért aggódik annyira. Asszem, óriási veszélyt jelent az a harminc darab negyvenkilós fiatal csaj, akik nézték a forgatást...

– Én is ezt mondtam a családnak, de nem könnyű hatni rájuk...

– Olyan jó lenne pár napra hazamenni Londonba! De ugye nincs rá esély?

Will nem szeretett hazudni, de most ez volt a határozott parancs, így megrázta a fejét.

– Sajnos nincs. A forgatási ütemterv nagyon szoros. Jövő év elején be akarják mutatni a *Fényembereket*.

Nick ebben a pillanatban meglátta Heilyt, akit épp az egyik testőr kísért egy nagy fekete Mercihez. Egyenesen ijesztő volt ez a fogolynak járó bánásmód, amiben a lányt részesítették a szülei, mióta dolgoztak. Lianne-nak fixa ideája volt, hogy a lánya veszélyben van. Pedig a helyzet egyáltalán nem így állt.

– Will, tudsz még egy percet várni? El szeretnék köszönni Heilytől!

– Persze, addig telefonon megrendelem otthonra a vacsorát. Mit szeretnél enni?

– Csirkefalatkák, sült krumpli, majonéz. Kösz, papi! – vigyorgott Nick, majd Heily után sietett.

Akkor érte utol, amikor az a nem épp szimpatikus ember kinyitotta előtte a kocsiját, és a lány bekászálódott a hátsó ülésre.

– Hell... – kiáltott Nick, a lány felkapta a fejét.

– Minek nevezted?

– Bocs... – mosolyodott el Nick. – Ez olyan aranyos! Magamban mindig így hívlak!

– Pokol? Hát ez kedves.

– Miért, eddig nem ennek megfelelően viselkedted velem? – próbálta ugratni Nick. – De ma bebizonyítottad, hogy lesz ez még sokkal jobb is...

– Mit akarsz, Nick? Mennem kell haza.

– Fiatalember, segíthetek valamiben? – kérdezte az unszimpatikus testőr-sofőr, aztán a lányhoz fordult. – Indulnunk kell, a szülei meghagyták, hogy pontban tizenegyre vigyem haza!

– Kérem, Alfred, várjon még egy percet...

– De csak egy percet! Ne feledkezzen meg arról, hogy csak négy év múlva lesz nagykorú!

– Persze... – mondta mérgesen Heily, majd kétségbeesetten nézett Nickre. – Olyan szörnyű ez az egész, úgy kezelnek, mint egy rabot!

– Meg kellene hogy szöktesselek Angliába! Ott pár hónap múlva már felnőttnek számítanál...

– Utópisztikus elképzelés.

– Milyen kis tudományos vagy!

– Anyám szokta ezt mondani apám ötleteire.

– Mehetünk, Miss Anderson? – szólt közbe a gyűlöletes sofőr, Nick bosszúsán nézett föl.

– Csak egy pillanat! – mondta a nagydarab férfinak, majd megsimogatta Heily arcát. – Ne hibáztasd őt, ez a munkája! Jól akarja csinálni.

– Egyébként mit szeretnél mondani?

– Csak azt, hogy köszönöm.

– Mit, Nick?

– Hogy ma nagyon jó voltál! Hogy velem ebédeltél! Hogy végre azt érezhettem, nem utálsz!

– Tényleg nem utállak. Soha nem is utáltalak.

– Akkor jó... – mondta Nick sután, majd elmosolyodott. – Most megyek, Will már a kocsiban vár.

– Jó neked. Úgy értem, jó buli lehet vele lakni.

– Igen, az. Will oltári vicces figura. Bár őszintén szólva a nővérem után kicsit még unalmas is...

– Mesélsz majd róluk egyszer?

– Hell, tenger sok időnk van, azt hiszem. Hidd el, jobb nekünk, ha beszélő viszonyban vagyunk!

– Miss Anderson, most elindulunk! Ha szeretné, hogy a partnerének a nyakán maradjon a feje, kérje meg, hogy húzza ki az autóból!

– Bocsánat! – nézett a sofőr felé Nick. – Szia, Hell!

S mielőtt még a lány észbe kapott volna, Nick hatalmas, cuppanós pusztit nyomott az arcára. Mint amikor a játékos kölyökku-tya végre megtalálja imádott gazdiját, és elkezdődhet a hön áhított hancúrozás. Nick figyelte a Mercit, míg az be nem fordult a sarkon, majd visszaballagott Will autójához, és beült az anyósülésre.

– Vacsora megrendelve – közölte Will. – Bejön a csaj, mi?

– Heilyvel kapcsolatban én nem fogalmaznék így. Egyébként sem szeretem, hogy a legtöbb férfi ilyen tárgyiasítva beszél a nőkről.

Will elnevette magát.

– Nick, te olyan fura szerzet vagy! Néha úgy érzem, nem is ezen a bolygón élsz! Semmi fű, pia, dugás, szétcsúszás, árokba hányás? Hát milyen tizenkilenc éves vagy te? Én a te korodban... – Az emléktől Will egy pillanatra elhallgatott, majd megrázta a fejét. – Hű, az kemény volt!

– Nem tudom, Will, lehet, hogy furcsa, de nekem sosem volt szükségem efféle dolgokra. Talán egy éretlen kis pöcs vagyok, ahogy te mondanád, s még ezután fog kijönni rajtam az örület, amiről beszélsz. Nem tudom. Én akkor érzem úgy magam, mintha be lennék drogozva, amikor játszom. Meg újabban akkor, amikor a közelemben van Heily...

– Hogy örülne a kedves mamája, ha ezt hallaná! Biztos nyugodt szívvel elengedné a jövő héten Európába! Jut eszembe, kölyök, én is megyek. Kicsit jobban meg szeretném ismerni Sandra Connort kívül-belül, már bocsi a kifejezésért!

Nick rosszallóan nézett az ügynökére, mire Will harsányan kacagni kezdett.

– Apukám, téged tanítani kéne valami egyetemen! Ilyen még egy nincs! Kezdem érteni, miért választottak ki erre a szerepre! Mert ez

a Chris Diamond a sztoriban totál aszexuális. Három filmbe összesen egy kamatyolást berakni! Öcsém!

– Nem vagyok aszexuális – közölte Nick nyersen. – Egyszerűen csak nem jön be, ha pasik egymás között kibeszélik, mit csináltak a barátnőikkel az ágyban. Én ennél szemérmesebb vagyok.

– Öcsém, te szűz vagy!

– Nem. Két barátnőm is volt már. Csak amikor azt éreztem, hogy testi érdeklődésnél nem több, amit velük kapcsolatban érzek, inkább befejeztem az egészet.

– Micsoda nemes lélek! Nos, ezt a kis Heilyvel nem teheted meg. Hozzá vagy láncolva a következő években, hát jól gondold át, hogy a szerszámod vagy a szíved vezet, mert őt nem lehet csak úgy lepatintani...

– Én nem akarok összejönni Heilyvel – hangzott a megdöbbenő felelet.

– Pedig úgy nézel ki.

– Nem azt mondtam, hogy nem szeretnék, Will, hanem azt, hogy nem akarok. Nem lenne okos lépés, és egy csomó bonyodalommal is járhatna a továbbiakban, de az tagadhatatlan, hogy az első perctől nagyon tetszik nekem. Hihetetlenül csinos arca van, megőrülök a mimikájától, a mozdulataitól, azoktól a mélyen ülő, zöld szemektől. Ráadásul okos, nagyon jó a humora, és lenyűgöző az a zabolázatlan személyisége, hogy képtelen magán uralkodni. Élvezem, hogy pontosan leolvasható az arcáról, mikor mire gondol. És láttad már, milyen szempillái vannak...?

– Késő, neked annyi.

– Mi van?

– Úgy bele vagy zuhanva, hogy minden lesz itt, csak önmegtartóztatás nem.

– Ettől félek én is... – vallotta be Nick.

– Szerintem túlpörgeted magadban ezt a dolgot. Figyelj, nincs mit vesztened! Hagyd ezt az egészszet magától alakulni! Ha Heily Anderson van neked megírva, a következő évekre legalábbis, akkor úgysem tehetsz semmit.

– Tudom – vallotta be vonakodva Nick. – Én aztán nem forszírozok semmit. Nem fogom körülgrálni! Ha nem ad valami szemmel látható jelzést, hogy akar tőlem valamit, akkor így maradunk, ahogy most vagyunk, és kész. Így lesz úgylis a legjobb.

Will nevetett magában Nick kisfűs vívódásán. Pillanatnyilag szívesen cserélt volna vele életet. Az ő mindennapjaiból rég hiányzott az igazi szerelem, amit, úgy tűnt, Nick most megtalált. Bár önmagáról nehezen tudta elképzelni, hogy harminchárom éves létére így tudjon lelkesedni valakiért.

– Még nem is mondtam, nagyon jó, hogy nálad lakhatok! – szólt meg Nick. – Már kezdem megszokni a kanapéd, nem érzem olyan keménynek!

– Én is örülök, hogy itt vagy. Se kutyám, se macskám, tudod.

– Emiatt ne fájjon a fejed! Ezzel legalább megmentesz egy háziállatot a biztos éhenhalástól! – nevetett Nick, s Will is elmosolyodott. Megkedvelte ezt a nagyszívű, fura angol kölyköt. Tudta, hogy hamarosan eljön majd a nap, amikor Nicknek már elég pénze lesz ahhoz, hogy saját lakást béreljen Los Angelesben. Furamód egyáltalán nem várta. Életében először érezte úgy, hogy jó gondoskodni valakiről.

9. fejezet

Szív és józan ész

Heily úgy érezte magát, mintha tíz évet ugrottak volna vissza az időben. Pöttyös pizsamájában, két jókislányos fonattal a hajában üldögélt az ágyán, az anyja pedig mellette. Csak az nem stimmelt, hogy hajnal egyre járt az idő, s az ölében ott hevert a forgatókönyv. Át szeretne volna nézni a másnapi jeleneteket, de úgy tűnt, Lianne-nek beszélgethetnékje támadt. Az anyja összevissza fecsegett, és kérdezősködött a filmről. Heily érezte, ezzel a nagyon is rá valló módszerrel valami fontosat szeretne bevezetni. Szívből remélte, hogy most már hamarosan a tárgyra tér, mert szeretett volna aludni egy kicsit a reggel hétórás vekkercsörgés előtt.

– És hogy áll a helyzet Nickkel? – kérdezte Lianne szórakozottan. Heily látta, az anyja szeretne könnyednek tűnni, de ez nem igazán sikerült. Kettejük közül nem ő volt a színésznő, és ez meg is látszott.

– Lássuk csak, Nick... – mondta Heily. – Sármos, udvarias, nevetető, helyes és jó színész. Ezeket már mind tudom róla. De ne aggódj, mama, *olyan* szinten még sosem mentem a közelébe.

– Ami azt illeti, a múltkor kissé eltúloztam a dolgokat.

– Mire gondolsz? – Heily úgy döntött, jobb, ha játssza az értetlent.

– Amit azzal kapcsolatban mondtam, hogy mint nő, legyél vele óvatos. Persze, most is úgy gondolom, nem lenne üdvös semmiféle románc, de valakitől úgy hallottam, te túlságosan is komolyan veszed, amit tanácsoltam neked.

– Uh, te kibeszéltél valakivel a hátam mögött!? Ez undorító!

– Heily, ne szívd fel magad! Annyi történt, hogy ma délben bejött hozzám Chelsea, és elmesélte, hogy nehezen oldódsz Nick társaságában. Mivel ez a fiú nem épp ellenszenves figura, és az első találkozásotok után neked is tetszett, ezért csak arra tudtam következtetni, hogy miattam vagy vele túlzottan távolságtartó.

– Mama, én mindig adtam arra, amit mondtál. Főleg, ha a szakmáról van szó. Ha azt mondod, hogy árthat a filmnek, ha túl közel kerülök Nickhez, én elhiszem neked, és megszívlelem a tanácsod. Csak összezavarodtam, mert magam sem tudom, hol vannak azok a határok, amiket nem szabad átlépni. Érted, anya?

– Biztos nagyon nehéz lehet tartani a három lépés távolságot valakivel, aki amúgy nap mint nap a karjaiba zár a kamerák előtt. Mondd, Heily, ez hatással van rád?

– Nem... nem annyira. – *Ezt a hazugságot!* – Azt hiszem, meg tudom szokni.

– Az nagyon jó, mert nem ártana, ha egy kicsit összebarátkoznátok, és megismernétek egymást. Sok-sok közös munka áll előttek. Itt van például ez az európai út a jövő héten...

– Te nem jössz velünk?

– Nem tudok. Startra kész a Beyoncé Knowles-film szerződése, apáddal teljesen el leszünk havazva. De Chelsea megígérte, hogy vigyázni fog rád.

– Remek lesz. Még sosem voltam Európában – mondta álmodozva Heily. – Milyen közel leszek a papa országához...

– Most nem lesz idő arra, hogy átruccanjatok! Nagyon szoros a menetrend. De szeretném, ha megígérnéd, hogy Nickkel kapcsolatban betartasz bizonyos szabályokat, azaz, ha lehet... szóval... semmi közöd nem lesz hozzá!

– Mama, hogy feltételezhetsz ilyesmit rólam? – kérdezte sértődötten Heily, majd kinyitotta az ölében heverő forgatókönyvet. – Nyilvánvaló, kitől örököltem az állandó aggodalmaskodást.

– Mit csináltak még ilyen későn, lányok? – kukkantott be Heily ajtaján a családfő. Gilbert Anderson magas, vállas férfi volt. Szőke, mint Nick, de a vonásai – talán a kora miatt is – sokkal markánsabbak voltak. A késői óra ellenére még mindig inget és elegáns szövetnadrágot viselt.

– Szia, papa! – köszönt vidáman Heily. – Lennél olyan jó, és ágyba dugnád a mamát? Túl van pörögve.

– Hát mi a baj?

– Féltem a lányunk erényét – mondta sóhajtva Lianne.

– Mintha bizony bármit is tudna egyedül csinálni, mióta Alfred hurcolássza! – emelte az égre a tekintetét Gilbert.

– Csak nem azt akarjátok mondani, hogy Alfred is jön Európába?

– Milyen jó ötlet! – ragyogott fel Lianne szeme.

– Hülyeség! – torkolta le Gilbert, majd karon fogta a feleségét. – Szerintem még egyáltalán nincs szüksége Heilynek testőrrre. Hadd legyen szabad addig, amíg lehet! Ha majd bemutatjuk a *Fényemberket*, ráér hozzászokni az állandó kísérethez.

– Ez a beszéd, papa! Győzd meg, kérlek!

Gilbert kacsintott egyet, majd kiterelte Lianne-t a szobából. Heily gyorsan becsukta mögöttük az ajtót. Szülők! Néha komolyan

az ember idegeire mennek. Nem követett el semmit, mégis úgy kezelik, mint egy szökött bűnözőt. Igen, nem követett el semmit, de határozottan szeretne! Ez így pontos megfogalmazás. Lekapcsolta a villanyt, majd állig betakarózott. Lehunyta a szemét, és kényszerítette magát, hogy ne gondoljon semmire, mégsem jött az álom. Sajnos a sötétben is megtalálta az éjjeliszekrényen a telefonját. Írt valamit. Megtegye? Vagy ne? Ez örülség! Visszatette a kis készüléket a helyére. Pár percig lehunyt szemmel feküdt, majd ismét a kezébe vette a telefont. Újra bepötyögte a rövid üzenetet, és a torkában dobogó szívvel nyomott rá a küldés gombra. Ezután lenémította a telefont, majd lefelé fordítva az éjjeliszekrényre rakta. Próbált aludni, de azon kapta magát, hogy folyton kinyitja a szemét, és a készülék felé les. Tíz percig bírta így. Hirtelen felült az ágyában, és megnézte a kijelzőt. **ÖNNEK I ÚJ ÜZENETE ÉRKEZETT!** Heily izgatottan nyitotta ki a kis borítékot.

„Nem, nem alszom. Még tanulom a holnapi jeleneteket. Nem is vagyok álmos. Te jársz a fejemben! A tanulás csak elterelés, hogy ne azon kattogjak, mi lesz velünk. Jó éjt, Hell! Nekem akkor is tetszik!”

Heily úgy érezte, nem tudja megállni, hogy ne válaszoljon. Négy különböző üzenetet pötyögött be a telefonjába, majd törölte ki őket, mert egyiket sem érezte elég jónak, elég kifejezőnek. Igazából azt sem tudta, mit akar mondani. Zavarba ejtő volt, ahogy Nick iránt érzett, és a dolgot csak tetézte, hogy kettejük kapcsolata korántsem volt szokványosnak nevezhető. Tudta, rengeteg nehézséget, fájdalmat hozhat, ha ők ketten túl közel kerülnek egymáshoz. Végül nem válaszolt semmit. A telefonját szorongatva, hajnal négy körül aludt el, ami áldásos volt, mert azt álmodta, hogy Nick öleli őt, és a kedvenc monológját suttogja a fülébe. Heily édesdeden mosolygott álmában, amint a tudatalattija felidézte benne a férfi illatát. Amikor

az óra kíméletlenül megcsörrent, nemcsak arra ébredt rá, hogy reggel van, hanem arra is, hogy életében először, visszavonhatatlanul és örülten szerelmes. A körülmények tudatában ez sírásra ösztönző, kétségbeejtő tény volt, Heily mégis nevetett a könnyein át, mert tudta, hogy csak néhány óra, és Nick ismét magához öleli őt. *Elvégre a kamera előtt szerethetem őt! Szeretni is fogom. Teljesen legális* – nyugtázta magában Heily.

10. fejezet

Bulvár

A fűszálak kellemesen cirógatták Nick arcát, ahogy jobbra-balra lengette őket a meleg kaliforniai szél. Már fél órája ott feküdtek Heilyvel, és azt figyelték, milyen különös alakzatokat rajzolnak a felhők az égre.

– Az ott egy kisbaba – mondta Heily.

– Kizárt. Szerintem egy teknősbéka.

– Vak vagy? Kisbaba, aki jól teleette magát.

– Teknős, nem vitatkozom.

– Mióta tart egy teknős csörgőt a kezében? – érvelt Heily, majd észrevett valamit, és felült a fűben. Chelsea tartott feléjük a tisztáson át, egy ismeretlen nővel a nyomában, aki ügyetlenül tipegett a túsarkain. A rendezőnő erőteljesen gesztikulálva magyarázott a kis tip-top asszonykának.

– Miért nem bújzs vissza ide? – kérdezte Nick, elnyomva egy ásítást.

– Nem is voltam hozzád bújva! Csak feküdtem itt a fűvön! – kiáltotta Heily felpaprikázva. – Amúgy meg vége az idillnek, Chelsea errefelé tart.

Nick is felült, és a közeledő alakok irányába nézett. A rendezőnő vidáman integetett feléjük.

– Nem értem, még nincs vége az ebédszünetnek... – sóhajtotta Nick.

– Én meg azt nem értem, mit keres ott az az ember! – mutatott Heily az erdő felé, ahol egy fotós tanyázott. – Ez nem lezárt forgatási terület? Egyáltalán mit csinál ott?

– Rólunk készít fotókat, te kis naiv. Én már fél órája kiszúrtam – vigyorgott büszkén Nick.

– Jaj, miért nem szóltál?

– Miért, akkor megigazítottad volna a hajad?

– Nem, te rémes alak! Arrébb húzódtam volna, nehogy már azt találják ki a bulvárlapok, hogy összejöttünk!

– Miért, az olyan szörnyű lenne? – kérdezte Nick. – Különben is, mi csak heverésztünk és beszélgettünk.

– Te nem ismered még ezeket a szemeteket – mondta Heily. – Pár éve, amikor vattacukrot árultam egy akciófilmben... Jaj, ne neved már! Ez most komoly. Amikor lehajoltam a forgatáson, lekapott az egyik magazin fotósa, és úgy hozták le a hírt, hogy mutogatja magát egy filmben Andersonék lánya! Ezekről semmi jóra nem lehet számítani, hidd el! Úgy tálalnák, hogy meztelenül heteygtünk a mezőn!

– Hm... nem is rossz gondolat! – cukkolta tovább Nick. Heily semmiségek miatt hirtelen felizzó dühe a szórakozás egyik legkedvesebb formáját jelentette számára mostanában.

– Nicholas Richards... te... hogy mondhatsz ilyet... NEKEM?

A fiú pimaszul Heilyre mosolygott. Pontosán tudta, a lány ezáltal nem láthatja el a baját, mert Chelsea és az ismeretlen nő már túl közel van.

– Srácok! – kezdte a rendezőnő már öt méterről. – Hadd mutassam be nektek Brigitte Sullivant. Ő az új sajtófőnökötök! Arra gondoltam, míg tart az ebédszünet, megismerkedhetnétek egymással.

– Micsoda idilli közeg ez az alkalomhoz! – mondta túl kedves mosollyal és túl színpadiasan az agyoncicomázott középkorú nő. – Szervusztok, drágáim!

Heily és Nick zavartan nézett egymásra, de azért udvariasan biccentettek.

– Brigitte a legjobb a szakmában! – mondta gyorsan Chelsea. – A nagy felhajtásban szükségetek lesz rá.

– Pontosan mihez is? – kérdezte Nick.

– A sajtónyilatkozatokhoz természetesen – felelte Brigitte, és vörös körmeivel az erdő felé bökött. – Biztos észrevettétek már ti is a paparazzót. Drágáim, már most óriási irántatok az érdeklődés! Én azért vagyok, hogy felépítsem az imidzseteket, és segítsek abban, hogy csak azt tudják meg rólatok az emberek, amit ti is szeretnétek.

– Nem hinném, hogy ne tudnánk vigyázni magunkra... – próbálkozott Nick.

– Azt te csak hiszed, nagyfiú! – vágta rá Chelsea. – Amíg ti forgattok, az interneten a *Fényemberek* rajongóinak ezrei találgatják, kik vagytok, milyenek vagytok, s főként azt, hogy vajon milyen viszonyban vagytok egymással...

– Hetek óta nem láttam számítógépet... – ismerte be Nick kellenül. – Te? – fordult Heilyhez.

– Én sem. Bármekkora örület van is, hozzánk nem jutott el, az biztos! – mondta a lány, majd ösztönösen közelebb húzódott Nickhez.

– Mert amennyire csak lehet, igyekszünk benneteket védőbukrokban tartani. A sajtófőnök azért van, hogy felkészítsen titeket

arra, amire számítani lehet, és hogy vigyázzon a lelketekre, rátok. No, fél óra múlva a kamerák előtt találkozunk! Ismerkedjetek csak! – A rendező puszit dobott felénk, és elindult visszafelé a domboldalon.

– No, akkor kezdhetjük?

– Hú... ez valamiféle előadás lesz? – kérdezte nem épp szívélyesen Heily. Minden pimaszsága ellenére nagyon élvezte Nick társaságát. Egyáltalán nem volt boldog attól, hogy kevéske szabadidejükben a fontoskodó nő prédikációját kell hallgatniuk. *Franca, Heily, mi történt veled? Fontos a karriered, nem? Fontosabb, mint vele heverni a fűben, kapd már össze magad! Kicsit több lelkesedést!* – harsogta egy hang a lány fejében.

– Nem, kedvesem. A helyzet úgy áll, hogy még mielőtt Európába utaztok, adnotok kell egy interjút az egyik nagy kereskedelmi csatornának. Szerintünk még korai, de nincs mit tenni, mert éhesek rátok a rajongók, nagyon sok a megkeresés. A ti érdeketekben már fel is építettem az imidzseteket, amivel egyetért a produkció vezetése is. Ráadásként pedig a születek is.

– Egy csomó ember a stúdióból a tudtunk nélkül döntött arról, hogy mit fogunk az újságíróknak magunkról elmondani...? – kérdezte hitetlenkedve Nick, de Heily a karjára tette a kezét. Maga is meglepődött azon, hogy hirtelen csak úgy hozzáért, minden különösebb remegés nélkül, pusztán azért, hogy megnyugtassa.

– Ne légy mérges, Nick! Hollywoodban ez így szokás, és hidd el, a szüleid pontosan tudják, mi a legjobb nekünk és a filmnek. Brigitte, kérem, mesélje el, mit találtak ki!

– Tegezz csak, kedvesem! Szóval, Nick! A te hátterved teljesen rendben van. Az emberek imádni fogják a szegény, ámde tisztességes családban nevelkedett fiút...

– Az én családom nem szegény! – kérte ki magának Nick. – Tudja, az még nem szegénység, ha nincs feszített víztükrös medence a kertben!

– Jaj, ne légy ilyen kis harcias! Nem akartalak megsérteni! Arról beszélek, hogy a hátered szimpatikus lesz az embereknek. Ami veled kapcsolatban, a szereped jellegéből adódóan a legfontosabb, hogy azt az örök látszatot kell keltenünk: nincs nő a magánéletemben!

– Micsoda? – Nick résnyire húzta össze a szeméit a dühtől. – Bocsánat, de ehhez kinek mi köze van? Már ne is haragudjon, de ha lesz valaki, akit szeretni fogok, én nem vagyok hajlandó letagadni őt!

– Édes, nem tehetsz mást.

Nick nyomorultul Heilyre nézett, aki szomorkásan mosolyogva bólintott.

– Kérlek, hallgasd meg Brigettet... Én azt hiszem, értem, miért mondja...

– Heily, köszönöm, hogy ilyen józanul állsz a dolgokhoz – mondta kimérten Brigitte, majd Nickhez fordult. – Fiam, Chris Diamond a magányos hős. Férfias, sugárzóan szexi, hipnotikus! Az anyák ilyen fiúgyereket szeretnének, a férjes asszonyok ilyen szeretőről álmodoznak, a tizenéves lányok az ilyenek miatt sírják csomósra a párnájukat! Az álmukat vennéd el azzal, ha kiderülne rólad, a való életben már van társad! Ez akár a karrieredbe is kerülhetne, nem is tudod, ennek mekkora jelentősége van!

– Az, hogy milyen színész vagyok, nem játszik ebben szerepet? – szúrta közbe a kérdést Nick.

– Nem akarlak elkéséríteni, de a *Fényemberek* esetében csak húsz százalékot nyom a latba az, milyen színész vagy. A lényed a kulcs,

és a köréd épített világ. Ezt értsd meg, szívem, csak így lehetsz különleges. Másként valahol Harry Potter nyomában, de alaposan lemaradva kullog majd a film. Több van benned, mint Radcliffe-ben! Belőled dől az erotika, ez a te ütőkártyád...

– Ez nevenséges! – mondta halkán Nick, miközben a tenyerébe temette az arcát. Heilynek fogalma sem volt arról, milyen erő vezeti, amikor egyszer csak megfogta Nick kezét. A színész, ahogy megérezte a bársonyos érintést, szorosan a két tenyere közé fogta Heily kezét, s így nézett fel az újdonsült sajtófőnökre.

– Rendben, gondolkozom ezen a dolgon – mondta Nick. – Az interjú szempontjából nincs jelentősége... nekem nincs senkim.

– Én nem úgy látom – jelentette ki határozottan Brigitte. – De ez a kettőtök ügye.

Heily érezte, hogy fülig vörösödik. Máskor hófehér arca csak úgy égett, annyira sértette őt, hogy ez az ismeretlen nő percek alatt rájött féltve őrzött titkára. Ráadásul ezzel Nick előtt is kellemetlen helyzetbe hozta, mert a történetek után kénytelenek lesznek beszélni arról, hányadán is állnak egymással. Erre a beszélgetésre azonban Heily egyetlen porcikája sem vágyott, mert félt a következményektől. Félt, hogy akkor végképp leomlanak a köztük magasló falak, és ő egyre mélyebbre hullik majd ebbe a sok jót nem ígérő szerelemben. *Hiszen épp most mondták el, hogy Nick majdani barátnője le lesz tagadva... nem, nekünk nem lehet egymáshoz közünk... csak fájna... de mégis... a kezem most az ő kezében pihen, és nem akarom, hogy engedje, nem, még nem...*

Heily gondolatait és a kínos csöndet végül Brigitte hangja törte meg.

– Ami a te esetedben nagyon fontos, Heily, hogy hangsúlyozzuk, kiskorod óta elszántan készülsz a pályádra. Még nem érzed

elérkezettnek az időt arra, hogy barátod legyen, fiatalnak tartod magad egy komoly kapcsolathoz. Randiztál már pár fiúval, de egyikük sem tudta elfogadni, hogy neked első a színészet, hogy minél többet megtudj a szakmáról. Rendben?

– Rendben – mondta halkán Heily. – Tulajdonképpen ez így igaz is.

– Nem szabad hagynunk azt sem, hogy a sajtó összeboronáljon benneteket. Egyikőtöknek sem tenne jó. Nicknek az imidzse miatt, neked pedig, Heily, azért nem, mert iszonyú sok női ellenséget szereznél. Utálnának érte, ami veszélyes is lehet. Egyszer-kétszer Angelina Jolie-t is szépen elpáholták már pusztán azért, mert Brad Pitt az övé. Szóval, mielőtt bármi oktalanságra vetemednétek, ezeket a dolgokat gondoljátok át! Holnapra eljuttatom hozzátok a tévériporter kérdéseit. A válaszokat együtt fogjuk kidolgozni, tökéletesen felkészítelek benneteket!

Brigette pár percet még kedélyesen csevegett önmagával, miközben Nick és Heily magába roskadva ült a fűvön. Amikor végre elégedetten ellibeggett, egyikük sem mert a másikra nézni. Heily nem húzta el a kezét. Addig akarta érezni Nick közelségét, ameddig csak lehet. Mindkettejük feje zúgott a hallottaktól, cikáztak a gondolataik, és nem tudták, mit lehetne most tenni vagy mondani. Végül Nick Heilyre emelte ezúttal szomorú borostyánszemeit. A tekintetéből most hiányzott a megszokott pimaszság.

– Ez a nő... tudod, mint mikor az elefánt begyalogol a porcelánboltba, nem? – kérdezte halkán.

– Nem vagyunk mi olyan törekenyek... – mondta szomorkás mosollyal a lány.

– Nem...?

– Nem – rázta meg a fejét. – Tudod, mikor jelentkeztem erre a szerepre, anyu azt mondta: Heily, készülj fel rá, hogy nem lesz

saját életed. A karriered foglya leszel! Ha egyszer ezt vállaltad, már ne nyavalyogj a dolog kellemetlen hozadékai miatt. Érted már, Nick? Nem nagyon van választásunk. Csúnya lesz, amit most mondani fogok, de a pénz az ő kezükben van, ők diktálnak. Sztárok leszünk, de cserébe oda az életünk egy fontos része. Én kiskorom óta barátkozom ezzel a gondolattal. De azt nem gondoltam, hogy életemben ilyen nehéz...

– Én nem akarok világsztár lenni, Hell, soha nem volt célom. Nekem csak az a fontos, hogy a szakmában lehessenek, hogy játszhaszak. Hogy a játékkal adhassak valamit az embereknek... Nekem a legnagyobb álmom vált valóra azzal, hogy bejutottam a *Fényemberekbe*. Imádom a stábot, napról napra többet tanulok tőlük, egy csoda ez az egész... De nekem ne mondja azt senki, hogy tagadjam meg azt, akit szeretek! Bármit is mondanak, ennek szerintem semmi köze a színészethez! Még csak a sikerhez sincs. Nem hiszem el, hogy ha jó vagyok, azért ne szeretnének, mert van egy szerelmem!

– Maguknak akarnak majd...

– Hülyeség. Miért? Ki a franc vagyok én? Nézz rám! – Nick szembe ült Heilyvel, és két keze közé fogta a lány arcát. – Nézz már rám! Ferde a mosolyom, nem egyforma a két fülem! Az orrom túl lapos, az arccsontom túl széles, a szemeim színe pedig... meghatározhatatlan, sárgás-zöldes katyvasz az egész!

– Olyan, mint a borostyán... – mondta halkan Heily. Már nem is foglalkozott azzal, mennyire ég az arca.

– Butaság! Nem értem fog megveszni a közönség, hanem a filmért! A mi filmünkért, Heily! Meglátod, százdrangú dolog lesz, hogy van-e valakim, vagy nincs! Senki nem fog velem foglalkozni, te sokkal jobb színész vagy nálam!

– Nem láttad még magadat játszani... – érvelt csendesesen Heily.

– Te sem...

– Ez igaz. De te... amikor a felvevőgép előtt vagyunk, olyan hitelesen játszod el, hogy szeretsz, mintha valóban úgy lenne...

– Mert valóban úgy van – mondta nagyon egyszerűen Nick. Figyelte a lány arcát, csak úgy kavartak rajta az érzelmek. Elpirult, majd elsápadt. Nick nem tudta, vajon milyen gondolatok suhanhatnak át Heily fején, de abban biztos volt, hogy a lány nagyon meg van ijedve. Brigitte Sullivan pár perc alatt esedékessé tett egy beszélgetést kettejük között, ami amúgy talán csak hónapokkal később következett volna be. Az érzések ott voltak a domb tetején, a tisztáson. Körülölelték őket, olyan szorosan, hogy nem volt menekvés. S most, hogy az otromba sajtófőnök rossz energiákat ébresztett a levegőben, fájdalmasan sikítottak Nick és Heily lelkében.

– Nem tudom, mit mondhatnék... – tárta szét a karját Nick.

– Talán nem is kell semmit... Úgy értem, jobb, ha minden úgy marad, mint eddig volt. Akkor nem lesz semmi baj.

– Hell, nem maradhat, te is tudod. Én nem akarom...

– Én pedig azt nem akarom, hogy ország-világ előtt letagadjon a férfi, akit szeretek, mert egyesek érdekei ezt kívánják – mondta komolyan Heily. Nagyon vonzó és felnőttes volt, ahogy szenvedélyesen, hevesen gesztikulálva beszélt. – Nem bírnám elviselni! Ahogy azt sem, hogy tönkremenjen a karriered, mert kiállsz mellettem...

– Heily, ez az én gondom... – mondta szelíden Nick. – Én hiszek abban, hogy akkor is megszeretnek az emberek, ha nem hazudom azt, hogy én vagyok a magányos hős. Brigitte tanácsolhat, de nem parancsolhat! Anyádék nem írták bele a szerződéseembe, hogy nem lehet barátnőm!

Heily halványan elmosolyodott. Néhány másodpercig megenyedte magának azt a luxust, hogy elveszen a borostyánszemek ragyogásában. Nick ujjai még mindig az arcát simogatták, s úgy mosolygott a lányra, hogy azzal a legkeményebb kősziklát is meglágyította volna. Csakhogy Heilyn már nem volt mit lágyítania. Ezekben a pillanatokban elveszettnek érezte magát, tökéletesen kiszolgáltatva a szerelemnek, amit érzett. Nick legszívesebben a karjaiba kapta volna a remegő kis teremtet, szerette volna órákon át simogatni, megnyugtatni őt, hogy Heily érezze, bármi történhet, ő mellette áll. Ám ehelyett leengedte a kezeit, mert nem akarta megijeszteni.

– Úgy állnak a dolgok, hogy csak egymásra számíthatunk – mondta a lánynak. – Én csak veled lehetek teljesen őszinte, te pedig csak velem. Heily Anderson, akarsz-e a szövetségese lenni?

Heily önkéntelenül elnevette magát.

– Mint egy lánykérés!

– Olyasmi. Elvégre össze vagyunk láncolva.

– Oké.

– Mi oké?

– Leszek a szövetségese.

– Rendben, és a többit... – Nick kérdően nézett Heilyre. – Majd meglátjuk?

– Igen, majd meglátjuk.

– Ketten vagyunk, erősek vagyunk, és ki fogjuk bírni mindazt, ami előttünk áll. Nem dilizünk bele!

– Nem bizony – mosolygott vissza Heily. Ebben a pillanatban a hangszóróba bementék, hogy öt percen belül folytatódik a munka. Nick kézen fogta a lányt, és felsegítette a fűből. Mielőtt elindultak, néhány pillanatra – noha igen esetlenül – magához ölelte.

Ez volt az első alkalom, hogy Heily nem ugrott három lépést hátra, amikor a forgatásokon kívül testi kontaktusba kerültek. Nick mellére simult, és egy tébolyítóan boldog pillanatra lehunyt szemmel veszett bele az ölelésbe. Érezte, hogy a szíve valami őrült tempóban ver. *Össze fog törni!* – suttogta az álnok hang a fejében. – *Csönd legyen! Hagyjál! Élni akarok!*

11. fejezet

Dunluce-kastély

A Dunluce-kastély lélegzetelállítóan, romjaiban is elegánsan magasodott az óceán fölé. A levegő tele volt frissességgel, az embert semmihez nem fogható gyönyörrel töltötte el a látvány, s a szikláknak csapódó hullámok hangja. Észak-Írország egyik legszebb részén vették fel a *Fényemberekből* azt a jelenetet, amikor Chris Diamond megkéri a szerelme kezét. A történet szerint nem véletlen, hogy oda viszi el Jane-t: a 17. században ugyanis épp egy esküvőt tartottak a kastélyban, amikor egy földrengés hatására az épület egy része az óceánba zuhant. Ott és akkor a fényembereknek rengeteg dolga akadt: eltávozott az élők sorából a fél vendégsereg, s a „másvilágra utaztatók” az elhunytak emlékére szent helyé avatták a Dunluce-kastélyt és környékét. A fényemberek életük fontos pillanataiban gyakorta választották ezt a helyszínt. Ezért kellett a lánykérejes jelenethez Írországba utazni a stábnak. Ez igen költséges volt, de a producer és a rendező egyetértett abban, hogy ez a látvány bármennyit megér – ráadásul a kastély környékén felvett jelenetek az első film cselekményének tetőpontját jelentették.

– Izgulsz? – kérdezte Nick Heilytől, miközben egy sziklaszirten ülve vártak a sorukra. A színész igen vonzó látványt nyújtott fekete szaténöltönyében, amint köveket dobált az óceánba. Partnernőjén szűzies, fehér ruha volt, ami kiemelte lágoló vörös haját és smaragdszemeit.

– Nem – mondta a lány. – Bízom benned, tudod.

– Most nem lehetek valami finomkodó... biztos nem fogsz belém rúgni? – mosolygott pimaszul Nick.

– Próbálok majd ellenállni a kísértésnek – sóhajtott Heily. – Nehéz jelenet lesz.

– Miért zavar még mindig annyira, ha a közeledben vagyok? A múltkor mintha tettél volna célzásokat, hogy az nem is olyan rossz neked...

– Látod, éppen ez az – mondta a lány. – Olyan érzés, mintha más emberek ott volnának, amikor zuhanyozom. Ha nem éreznék irántad semmit, biztos könnyebb volna...

– Hell, én mindent megteszek. Civilben hozzád sem érek, mert nem akarom, hogy kellemetlenül érezd magad. De azért bizakodom, hogy lassan kitaláld, mi is legyen kettőnkkel...

– Ez nem ilyen egyszerű. Tök skizónak érzem magam. A józan eszemmel tudom, hogy csak rosszul jöhettek ki abból, ha közöm lesz hozzád. Közben meg... közben meg... legszívesebben most is ott ülnék az öledben.

– Miért gondolod azt, hogy a mi kapcsolatunk halva született? Bármekkora örület is lesz körülöttünk vagy a film körül, a privát életünkben nem számít, mit kell beadnunk a sajtónak. Együtt leszünk, és ez a fontos, nem?

Heily szomorkásan nézett maga elé.

– De. Csak bánt, hogy tinilányok tízezrei koslatnak majd utánad abban a tudatban, hogy facér vagy...

Nick felnevetett.

– Nem ismersz te még engem! – Heilyhez lépett, és megsimogatta az arcát. – Különben is, kis csacsi, olyan dolog miatt aggódsz, ami még be sem következett, és lehet, hogy soha nem is fog...

– Dehogynem. Tudom. Én látom előre. Az egész világ azt fogja találgatni, kivel vagy és miért. Lefotóznak majd rajongókkal, mint ha épp vinnéd föl őket a szállodai szobádba. Miközben én meg agyrázkódást kapok a rólad szóló hírektől, majd befordulok, és öngyilkos leszek. Látod, ez az, ami miatt jobb volna a józan eszemre hallgatnom.

– Nem csípem a józan eszedet, Hell – rázta meg a fejét Nick. – Ő a főellenség. Nem küldhetnéd szabadságra a kedvemért? Amikor hanyagságból öt percre megfeledkezel róla, imádni való vagy, gyönyörű és iszonyatosan szexis...

– Nick, ne csináld ezt...! – kérlelte Heily.

– Mit ne csináljak? Ne szeresselek? Lehetetlent kérsz.

– Megbolondítasz.

– Nem ez a szándékom. Be fogom neked bizonyítani, hogy szükségünk van egymásra... Rá fogsz jönni, hogy butaságokat beszélsz!

– Mert szövetségesek vagyunk – sóhajtott Heily.

– Lehet, hogy részedről csak ennyi az egész. De én szeretlek.

– Nincs időm komoly kapcsolatra, csak a szakmai előmenetelem érdekel – utánozta Brigitte, a sajtófőnök hangját Heily, miközben ügyetlenül lépkedett a sziklaszirteken. Addig csetlett-botlott, míg előre nem esett a kövek között. Nick gyorsan odaugrott, s szerencsére hamarabb landolt a földön, mint Heily, így a lány pont az ölébe pottyant.

– Hagyd abba ezt a bénázást, veszélyezteted a forgatást! – kérte Nick elbűvölő mosollyal.

– Te pedig ezt a varázsos nézést fejezd be, Nick Richards... a francba, én is szeretlek.

A tekintetük egy percre némán egymásba fonódott. Nick arca olyan közel volt Heilyhez, hogy a bőrén érezte a leheletét. *Most meg fog csókolni! Ha most nem mozdulok meg, meg fog csókolni!* – futott át Heily fején, de nem volt ereje kiszakítani önmagát az erős karok öleléséből. Ehelyett lehunyta a szemét, jöjjön, aminek jönnie kell. Nem történt semmi. Heily Nick felé lesett a szempillái alól, aki nem csücsörítette csókra a száját, csupán szokásos, féloldalas pimasz mosolyával méregette Heilyt.

– Kis türelmetlen – mondta. – Megfeledkeztél arról az apróságról, hogy a stábtagnak csak húsz méterre vannak, és mindent látnak. Nos, így is akarsz?

Heily ingerülten fejtette le magáról Nick karjait.

– Utállak!

– Csak nem?

– Egész nap rajtam szórakozol! Élvezed?

– Nagyon, ami azt illeti. De ez most nem az a pillanat, amikor lenyelhetsz keresztben! Gyere, integetnek, hogy kezdünk! Ez pedig azt is jelenti, hogy mindjárt megkapod, amit annyira akarsz...

– Miért, te nem akarsz?

– Szerintem sokkal jobban és sokkal régebben szeretném, mint te – mondta Nick komolyan, és kézen fogta a lányt.

Húsz méterre tőlük, az egyik sziklapárkányon az óceán fölött már minden készen állt a jelenethez. Föld, víz, szél, kék ég – minden együtt volt ahhoz, hogy jól sikerüljön a felvétel. Azt leszámítva, hogy a főszereplőket át kellett öltöztetni a sziklák közötti bolondozás

miatt. A rendező ingerülten járkált fel-alá, miközben folyamatosan az óráját fixírozta. Késésben voltak.

– Kezdhetjük, srácok? – kérdezte tőlük Sandra.

– Igen, készen vagyunk – bólintott Nick.

– Nem baj, ha nem megy elsőre, sőt, ha nyolcadikra sem, az se gond! – szólalt meg Chelsea. – Ez az egyik legnehezebb jelenet.

– Jaj, Chelsea, miért ülteted beléjük a parát? – kérdezte Will, aki folyamatosan Sandra körül somfordált. Senki nem értette, miért kísértelte el Nicket Európába ez a mindenbe belekontárkodó alak. Egy ügynöknek semmi keresnivalója a forgatáson! – Én azt mondom, öcsém, csak tökösen, aztán minden jó lesz!

– Ez ám a tanács! – mondta Sandra gunyoros mosollyal, majd a színészekhez fordult. – Drágáim, ahhoz, hogy ez most jó legyen, semmi mást nem kell tennetek, mint önmagatokat adni.

Még bepúdereztek Heily orrát, majd elhangzott a bűvös „tessék”. Nick már előre szerette ezt a jelenetet. Kevés szöveg, sok-sok arcjáték, mély gondolatok és az a cseppet sem elhanyagolható tény, ahogyan az epizód véget ér. Könnyű volt, mert Nicknek nem kellett játszania. Sütött az arcáról a szerelem, ahogy Heilyhez beszélt. A szavak mély érzelmi töltetet kaptak attól, hogy a színész a valóságban is olyan szerelmes volt ebbe a különleges teremtésbe, hogy ebben a pillanatban tényleg képes lett volna megkérni a kezét. Heily a félelmeit félredobva végre elengedte magát a kamera előtt. Elképzelte, hogy amit Nick mond, az egy napon talán igaz is lesz. Hiszen szeretni, vágyakozni, álmodozni szabad, azt nem tilthatja meg az embernek holmi sajtófőnök vagy producer – még akkor sem, ha az a producer történetesen az édesanyja.

A pár perces jelenet végén Heily arra eszmélt, hogy Nick megsókolja őt. Úgy, ahogy azelőtt soha. Ez nem amolyan színpadi csók

volt, mint az eddigiek, nem az a bénázás, amibe ő kényszerítette Nicket a lehetetlen viselkedésével. Ez valami egészen más volt. Észvesztően érzéki, különleges, olyan csók, amitől az ember elfelejti, hol van, és kik azok, akik körülveszik. Csak sajnos túl hamar véget ért, és Heily visszacsöppent a valóságba. Nick elhúzódott, mert kettejük közül ő volt az, aki nem feledkezett meg arról, hogy egy filmforgatáson vannak. *Nos, igen. A profi akkor is profi, ha szerelmes.* – Heily elszégyellte magát, zavartan körülnézett. Az arcokon döbbenet tükröződött.

– Akkor most újravesszük...? – kérdezte.

Sandra Connor könnyek között szólalt meg.

– Kár volna! Mert ennél jobbak már nem lehetnétek. Gyönyörű volt. Mindannyian hittünk nektek – mondta az író. Meghatott csend telepedett a sziklára, csupán a hullámok morajlása, a sirályok hangja hallatszott. A némaságot Will türelmetlen hangja és tapsikolása törte meg.

– Jaj, hagyjátok már ezt az érzélgős maszlagot! – nevetett fel. – Inkább mondjátok meg a kölyköknek, mi a jutalmuk a remek alakításért!

Nick és Heily egymásra, majd kérdő pillantással Chelsea-re nézett.

– Miről van szó?

Chelsea egy borítékot nyomott Nick kezébe.

– Két repülőjegy, business class, London – mondta ünnepélyesen a rendező. – A produkció ajándéka.

– Úristen, Chels, csípj meg, hogy nem álmodom! – hebegte Nick, és könnyek gyűltek a szemébe. Csaknem két hónapja nem látta a családját, és már így is borzalmas kínokat jelentett neki, hogy itt van Nagy-Britanniában, és nem mehet haza a szüleihez. Persze erről még Heilynek sem beszélt, mert férfiatlannak érezte volna a nyavalygást.

– Ébren vagy, kölyök! – nyugtatta meg Will. – Kaptok két szabadnapot. Megérdemelték egy kis kikapcsolódást. May és Sam pedig... nos, Heilyt is szeretettel várják, nagyon szeretnék megismerni.

Nick a boldogságtól megrészesült arckifejezéssel nézett Heilyre.

– Hell, hazajössz velem?

Túl gyorsan történt minden, a lány nem is mérlegelt, mielőtt válaszolt volna.

– Örömmel – mosolygott. – Még sosem voltam Londonban, és nagyon kíváncsi vagyok a városra, ahol élsz... de... Chelsea, a mama EZT megengedte?

– Nem tud róla Heily. Ha gondolod, hívd fel őt...

– Nem fog elengedni, ez száz százalék. Teljesen ki lenne borulva...

– Tőlünk nem tudja meg, hogy Londonban jártál – kacsintott Will.

– Csak kerüljétek a nyilvános helyeket – mondta Sandra. – Ha lefotóznak benneteket valahol, és netalán bekerültök egy amerikai lapba, amint Londonban sétálgattok... Heily, az Isten nem ment meg anyád haragjától, mi meg mindannyian ki leszünk rúgva.

– Tudjuk, hogy mekkora kockázatot vállaltok értünk – mondta Nick, majd magához ölelte Heilyt, és egy puszit nyomott a homlokára. – Vigyázok a kislányra, ne aggódjatok!

Kinyitotta a borítékot, és megnézte, mikorra szólnak a repülőjegyek. Másnap hajnalra. Remek. Így majdnem két egész napot tölthetnek el Angliában, mielőtt visszarepülnének Los Angelesbe.

Nick Richards pár hónappal ezelőtt még nem gondolta volna, hogy kontinensek között fog repkedni egy csodaszép lánnyal,

bujkálva a lesifotósok előtt. Nem gondolta volna, hogy felelőssé válik valakiért, aki fiatalabb, törekenyebb és minden kétséget kizáróan éretlenebb is nála. Megfogadta magának, hogy nagyon fog vigyázni Heilyre, és nem él vissza a helyzetével. Nick Richards nem az az ember volt, aki rövid távra tervez.

12. fejezet

Szerelem zuhogó esőben

Nick az ebédlőasztalnál ült, és figyelte Heilyt, aki már percek óta az ablak mellett állt, és áhítatosan bámulta a szakadó esőt. Sosem látott még ilyet. Nick csodálkozott ezen, hiszen a lány dúsgazdag szülei nyugodtan megengedhették volna maguknak, hogy időnként átruccanjanak Európába. Ez a gondolat Mayben is megfogalmazódott, meg is kérdezte a lányt:

– Mondd, kislányom, hogyhogy még sosem jártál Londonban? Gondolom, a szüleid rengeteget utaznak a munkájuk miatt...

– Ó, igen, de engem nem szoktak magukkal vinni – mondta Heily, miközben félszegen az ablakpárkánynak támaszkodott. – Túl szoros az időbeosztásuk, nem tudnák nekem megmutatni a városokat. Egyszóval csak a hotelszobákban unatkoznék.

– Mi a gyerekekkel mindig sokat kirándultunk – mondta May. – Igaz, a szigeten túl sosem mentünk, mert arra nem futotta, de csodálatos napok voltak, igaz, kis drágám?

– Igen, mama, azok – mosolygott édesanyjára Nick. Boldog volt, hogy viszontláthatja, hogy érzi a marhasült illatát, amit May épp az

asztalra varázsolt. Nézte, ahogyan az apja a csizmáját tisztítja az előtérben, s hallotta a lányok hangját az emeletről. Ezek olyan normális dolgok voltak. Meleg, szeretetteljes családi közeg. Hiányzott már.

A tudat pedig, hogy Heily itt van tőle pár méterre, és az egész gyönyörű napot együtt töltötték, még édesebbé tette az érzést. Egy óriási esernyő védelme alatt sétáltak összebújva a városban, semmiségekről beszélgettek, kirakatokat nézegettek, és Nick elvitte Heilyt a London Eye-hoz is. Felültek a hatalmas óriáskerékre, és elmentek a Buckingham-palotához is. Amikor besötétedett, feltámadt a szél, és kifordította az esernyőjüket. Csuumvizesen, nevetve, fáradtan, de felszabadult lélekkel tértek vissza Richardsék házába. Nick még sosem érezte magához ennyire közel Heilyt. Ám még most is nagyon vigyázott, nehogy megjijesse valamivel, és a lány megint a fejébe vegye azt az örültséget, hogy nekik semmi közük nem lehet egymáshoz. S a boldog nap ellenére most, hogy Heily ott ácsorgott félszegen az ablak mellett, boldogtalannak tűnt az arca.

– Asztalhoz! – szólalt meg May. – Sam, lányok, gyertek ti is vacsorázni! Szívem – fordult Heilyhez –, gondolom, Nick mellett szeretnél ülni, csüccs!

Az ebédlő egy pillanat alatt megtelt étellel. A két fiatal nő csacsogva futott le az emeletről.

– Mi a baj? – kérdezte Nick suttogva Heilytől, míg a többiek leültek.

– Semmi – mondta a lány.

– Ha ketten leszünk, elmondod?

– Igen – válaszolt Heily, és próbált egy megnyugtató mosolyt küldeni Nick felé.

A férfi azonban érezte, mindez csak a helyzetnek szól, van valami, ami nyomja Heily szívét. Nem volt ideje soká töprengeni ezen,

mert Sam pohárköszöntőt mondott. Nicknek mosolyognia kellett, mert nagyon viccesnek találta apja hivataloskodását. Tudta, az egész pusztán Heily jelenlétének szól.

– Drágáim! Ma van mit ünnepelni, van mire inni! Természetesen arra, hogy Nick és bájos partnernője hazajött! Mert tudod, Heily – nézett a lányra Sam –, nálunk ezek után otthon vagy, tekintve, hogy Nickkel innentől kezdve olyan elválaszthatatlanok vagytok, akár két testvér.

Nick anyja az égre emelte a tekintetét, Shirley és Melanie pedig kacagásban tört ki.

– Mi van? Valamit nem jól csinálok? – kérdezte bizonytalanul Sam.

– Minden szuper, apa, folytasd csak! – vigyorgott Nick.

– Szóval már biztos nagyon éhesek vagytok, úgyhogy nem is nyújtom hosszúra! Csak azt akartam mondani, gyerekek, hogy gratulálunk nektek, és a lányokkal együtt drukkolunk, hogy óriási sikerek legyen a filmmel. No, jó étvágyat!

– Nick, adhatok neked a spárgából?

– Mama, semmi nem változott, utálok a spárgát.

– És neked, Heily?

– Én kérek!

– Heily, már megágyasztunk neked az emeleten, a vendégszobában. Épp Nick szobájával szemben... – mondta ártatlan szemekkel Melanie.

– Ó... kösz – mondta Heily nyomorultul. *Ezt a célzást csak a hülye nem vette észre.*

– Most, hogy itt vagy, épp olyan, mintha volna egy kishúgunk – mondta mosolyogva Shirley. – Mindig szerettünk volna egyet, de a mama Nick után nem volt hajlandó...

– És ti ezért néha lányt csináltak az öcsétekből – vetette közbe Sam, miközben a spagettit csavargatta a villájára.

Heily gonoszul elmosolyodott.

– Szeretném hallani a részleteket!

Élvezte, hogy végre kicsit ő is cukkolhatja Nicket. Máskor mindig a fiú kerekedett felül.

– Jaj, muszáj ezt, lányok? Olyan kellemetlen! – mondta Nick.

– Akarom, akarom! – nevetett Heily.

– Na, jó, ha már muszáj, akkor inkább elmondom én. Ez a két dilis, amikor hatéves voltam, beöltöztetett kislánynak. Én pedig, mivel beetettek azzal, hogy ez jó játék, simán kimentem velük a játszótérre, ahol Paulinaként mutattak be az arra járóknak.

Mindenki felszabadultan nevetett az asztal körül.

– Hozzá kell tenni, kisfiúként angyali arca és félhosszú haja volt a drágámnak, így simán elhitte mindenki, hogy lány. Volt, hogy apádat megkérdezték a munkahelyén, miért titkolja, hogy harmadjára sem sikerült a fiú. Elvégre nem szégyen az!

– Ha legközelebb Nick pimaszul viselkedik velem, legalább lesz egy adu ász a kezemben! – mosolygott a sráca Heily. – Hogy imádná a stáb ezt a sztorit!

– Miért tettétek ezt velem? – mondta tettetett sértettséggel a hangjában Nick. – Így sem bírok vele...

– Ugyan, Heily nem látszik veszélyesnek – szólalt meg Sam. – Nézz a tányérjára, alig eszik, mennyi erő lehet benne?

– Ó, apu, Heily erősebb, mint gondolnád! Egyszer el akartam próbálni vele az egyik szerelmi jelenetet, csak nem szóltam neki előtte, és azt hitte, tényleg át akarom ölelni. Az a rúgás még most is fáj...

– Ennyire nem voltatok jóban? – kérdezte Shirley.

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy szoknunk kellett egymást – mondta Heily. Észre sem vette, milyen oldottá, jókedvűvé vált Nick családjának a társaságában. A ház korántsem volt olyan fényűző, mint az övéké. Sőt, hollywoodi mércével mérve kimondottan lepukkant volt. Mégis, a levegőben érezni lehetett a törődést, a szeretetet. Azt a harmóniát, amit Heily eddig nem ismert. Andersonéknál a családot mindig megelőzte a karrier. Richardséknál nem így állt a helyzet. A lány most értette meg, honnan is kapta Nick azt a tenger sok szeretetet, ami csak úgy sugárzott a lényéből, amiben Heily annyira imádott fürdeni. *Nick, ha tudnád, milyen szerencsés vagy!* Vacsora után May megkérte a fiát, hogy mutassa meg Heilynek a vendégszobát. Mindkettőjükön furcsa izgalom lett úrrá, ahogy az emelet felé egymás után hagyták maguk mögött a lépcsőfokokat.

– Hát, ez volna az! – mondta Nick, ahogy beléptek a szerény, de tiszta szobácskába. Egy kis fésülködőasztal, egyszemélyes heverő, világoskék függönyök és néhány olcsó kép a falakon. – Nem az elnöki lakosztály, de egy éjszakára talán még egy ilyen kis hollywoodi hercegnő is ki fogja bírni...

– Jaj, Nick, ne hívj így! – Heily szemeibe könnyek szöktek. Nick ijedten ugrott oda hozzá, és egy mozdulattal a karjába vonta.

– Jézusom, Hell, mi a baj, te sírsz! Ennyire megbántottalak?

– Nem... dehogy – szípogetta a lány. – Csak... csak...

– Ugyanazért sírsz, amiért lenn olyan szomorú voltál vacsora előtt?

– Igen – szípogetta a lány, miközben Nick mellére hajtotta a fejét. – A családod...

– Ennyire szörnyűek?

– Nem. Egyszerűen csodálatosak! Nick, te itt mentegezőzöl, mert nem laktok palotában, én pedig azt kívánom, bár cserélhettem

volna! Bár felnőhettem volna egy ilyen szerény kis szobában, de olyan szeretetben, amelyet te kaptál...

– Jaj, Hell! Nézd csak, itt egy zsepi! Fújd ki szépen az orrod... – Nicket feszélyezte, hogy sír a lány, mert egyszeriben nagyon megsajnálta. Ha csakugyan nem törődtek vele a szülei, rémes gyerekkora lehetett.

– Bocs. Szóval, kérlek, ne gondold, hogy irigykedem vagy ilyesmi! Csak ilyet eddig nem láttam! Akkor sem, amikor a barátnőimnél voltam! Mifelénk a szülők nagy része a filmiparban dolgozik, és sokaknál ugyanaz a helyzet, mint nálunk. Az én anyám sosem főz, folyton a telefonon lóg, és osztja az észt valakinek! Apu az ideje jó részében produkciós ügyekkel van elhavazva meg anyu istápolásával. Én pedig... Én pedig...

– Egyedül voltál – mondta egyszerűen Nick. – De már soha többé nem leszel egyedül, ezt megígérem neked. És nem lesz többé szeretethiányod sem. Majd sokszor eljövünk anyuékhöz, oké? Tudom, ez nem vigasz, de szívesen főz neked is...

– Kérdezhetek valamit?

– Csak tessék.

– Mit mondtál nekik? Mármint hogy mi van köztünk? – bökte ki Heily.

– Az igazat. Hogy nincs köztünk semmi, de szeretném, ha lenne – vallotta be Nick. – Nem baj?

Heily megrázta a fejét.

– Mit szólnak hozzá?

– Örülnek.

– Bár ugyanez elmondható lenne az én szüleimről is!

– Előbb vagy utóbb kénytelenek lesznek beletörödni, nem? Nincs választásuk, hiszen ha akarnának, sem tudnának elválasztani

bennünket egymástól. Jaj, ne sírj már! Nem tudod, mekkora kínszenvedés nekem azt látni, hogy ilyen szomorú vagy!

Heily még mindig könnyezve hajtotta Nick mellére a fejét. Ahogy teltek a másodpercek, lassan megnyugodott szerelme szívverésének hangjától, kezének gyöngéd cirógatásától a haján. Nick olyan volt, akár egy forró kályha, ami nemcsak a testet, a lelket is felmelegíti. Heily érezte, ettől a tulajdonságtól olyan különleges Nick. Mert annyira más, mint a többi srác. A fiúnak eszében sincs palástolni, hogy lelke van, pusztán azért, mert tizenévesen az a menő.

– Tudok valamit, amitől jobb kedved lesz... – mondta Nick.

– Mi az? – kérdezte felélénkülve, könnyein át mosolyogva Heily. Nick felnevetett.

– Ha tudnád, milyen édes vagy! Egy kislány, akit azonnal meg lehet vigasztalni egy új macival! Nos, Chelsea ideadta a Dunluce-kastélynál forgatott muszterek másolatát...

– Nem mondd! Megöl a kíváncsiság...!

– Akkor gyorsan zuhanyozz le, és a szobámban meg tudjuk nézni! Hozok föl almás sütit és kólát. Remek lesz!

– Szuper! – felelte lelkesen Heily. Nick adott neki egy törülközőt, és megmutatta, hol van a fürdőszoba, majd magára hagyta. Boldogan nyargalt lefelé a lépcsőn az anyjához, aki még mindig a vacsora romjainak eltakarításával foglalkozott.

– Mit gondolsz, jól érzi magát nálunk? – kérdezte izgatottan suttogva May.

– Nem kell pusmogni. Épp tusol. Igen, szerintem nagyon jól...

– Nick nem tudta letörölni az arcáról a vigyorgást.

– Hála az égnek! Olyan kis zavartnak tűnt vacsora előtt! Már félttem, hogy nem vagyunk neki szimpatikusak.

– Ellenkezőleg. Te mit gondolsz róla?

– Azt, hogy a korához képest nagyon érett kislány. Shirley és Mel nem ilyen volt tizenhét évesen. Ő is olyan kis koravén, mint te.

– Kösz szépen!

– Fiam, benneteket már nem lehet gyerekeknek nevezni. Úgy dolgoztok, hogy azt sok felnőtt is csak csodálhatná. Fegyelmeztetek vagytok, maximalisták, színészek... – May nagyot sóhajtott. – Én csak abban bízom, hogy később nem üt majd vissza az, hogy nem élhettetek szabadon...

– Mire gondolsz, mama?

– Arra, hogy a srácok a ti korotokban moziznak, buliznak, barátokoznak, felfedezik a világot, az életet. Ti pedig hónapok óta csak a kamerákat meg a szállodai szobák falait nézitek, ha jól értem...

– Ez így van, de ez tök buli! Minden hotelban másmilyen csokival van bevonva a minibáros mogyoró! Ez nekem pont elég változosság. Meg aztán ott van Hell! Anyu, igazán szórakoztató...

– Szeretnék hinni benne, hogy minden rendben lesz veletek. Heily gyönyörű szép. Nagyon szimpatikus.

– Még hasonlít is hozzád, ami azt illeti – húzta az orrát Nick. – Legalább annyit aggodalmaskodik. Na, azt hiszem, most fölmegegyek, és beizzítom a DVD-lejátszót.

– Rendben, Nick... figyelj csak!

– Igen, mama?

– Szóval... ne csináljatok ott az emeleten semmi ostobaságot, vagy ha mégis, szóval hát, akkor... jaj, nem akarom én ezt elmondani neked... talán apádnak kéne...

– Jesszusom, mama! Ha arra gondolsz, akkor már évek óta pontosan tudom, hogy a fürdőszobaszekrény hátsó részében tartjátok az ilyesmit, de nem voltak efféle terveim.

– Nick, azt sosem lehet tudni!

– Könyörgöm, ne kínozz! – kérlelte Nick. – Inkább adj nekem pár szelet almás pitét!

Nicket kínosan érintette édesanyja rögtönzött szexuális felvilágosítása. Anyja eléggé elkésett ezzel, hiszen Nick mindent tudott, és nem számított tapasztalatlannak. Csakhogy Heily nem egy buli után hazahozott középiskolás lány volt. Nagyon is el tudta volna képzelni, hogy a karjába vegye, de nem most és nem úgy, hogy a szülei a földszinten üldögélnek, a lány pedig még ilyen hihetetlenül fiatal. Csak két és fél év volt közöttük, de egész más majdnem húszévesnek lenni, mint tizenhétnek. Voltak tervei aznap estére, de a szex nem szerepelt közöttük.

Gyémántfű

A világhírű amerikai filmstúdió egy igazi gyémántra bukkan. Úgy is bánnak vele: a széltől is óvják, védik a külvilágtól, de még a szerelemtől is. Miközben Ő, Nick Richards tündöklő csillagként ragyogja be a világot, fénye a boldogság sugaraiként verődik vissza az őt bálványozók arcáról, amerre csak jár...

Közvetlen környezete is későn eszmél, hogy a hírnév, a rajongók, a boldogtalanságra ítéltetett igaz szerelem, az örökös bezártság darabokra tépik az érzékeny, fiatal színész lelkét.

S vajon mi lehet egy szabadságra vágyó lélek utolsó segélykiáltása? Megtalálhatja-e a boldogságot, a harmóniát az életben a *Gyémántfű*?

A történetet Robert Pattinson élete ihlette.

Soba ne hagyj, hogy tönkretessen a hamis csillogás!

„Ami Nickkel történik, az minden fiatal álma... és rémálma.” – MÁTÉ KRISZTINA, (a Tények egykori műsorvezetője, a Színház- és Filmművészeti Egyetem tanára)

„A regény nagyon megérintett. Aki azt gondolja, a nyilvánosság előtt zajló életnek csak előnyei vannak, óriásit téved. Megváltozik a véleménye, ha elolvassa ezt a könyvet.” – GESZLER DOROTTYA (televíziós műsorvezető)

„A hirtelen jött sztárság, és az első szerelem romantikájának nagyon életszerű bemutatását olvashattam. A Gyémántfű magával ragadó, ám komoly mondanivalót hordozó, tanulságos történet.” – CSUHA BORI (színésznő, Bella Swan szinkronhangja)

Tizenhat éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

elkápáztat